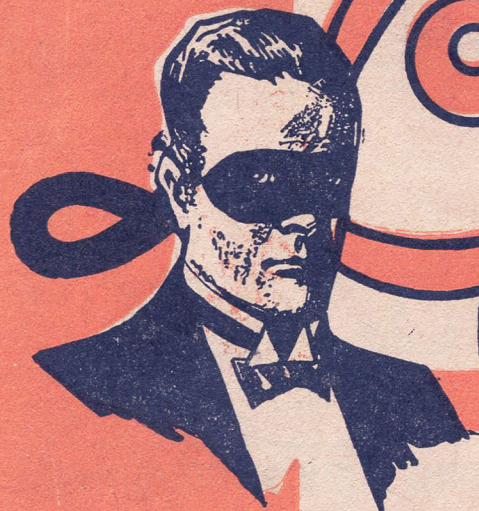

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

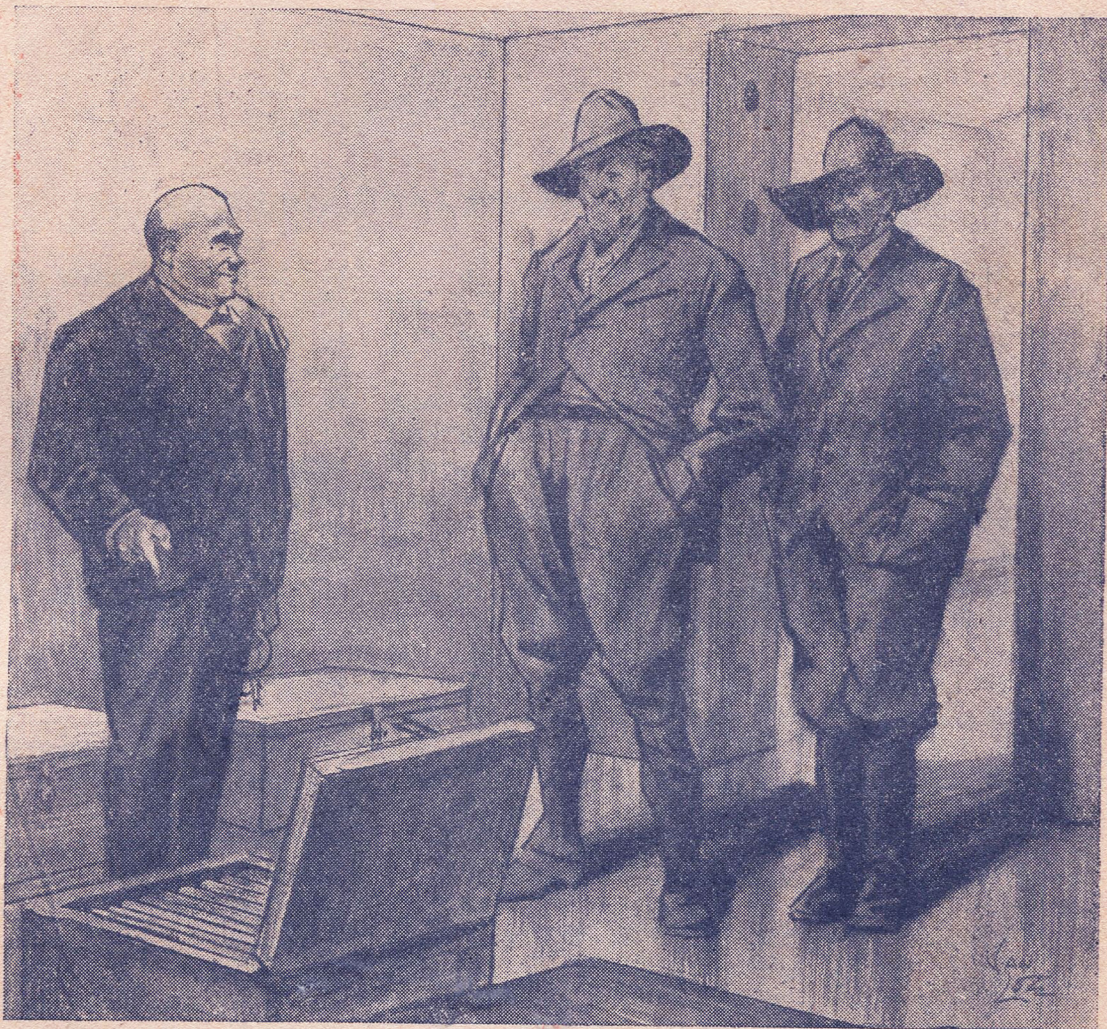
Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE GOUDEN STAVEN

Fr. 2. —

Daar lagen de goudstaven....

No. 1322.

18 Juli 1939.

NIEUWE SERIE

DE GOUDEN STAVEN

18 Juli 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GROOTSCH PLAN.

Lord Aberdeen en zijn vriend Charles Brand zaten in de groote eetzaal van de schoone villa van zijn Lordschap, die velen zijner even rijke stadgenooten hem benijdden, en die op een van de schoonste en rustigste plekken van de Cromwellstreet was gelegen.

De beide heeren hadden zooeven het zware Engelsche ontbijt genuttigd en waren thans verdiept in de lezing van de „Times” die zij hadden afgenomen van een stapel dagbladen, op een klein bijschuiftafeltje liggende.

Bijna een half uur was verstreken, zonder dat een van beiden een woord had gezegd.

Van tijd tot tijd onderdrukte Lord Aberdeen met moeite een geeuw.

Wat zijn vriend betreft, deze scheen vol aandacht in de lectuur van zijn blad verdiept te zijn.

Zijn blozend gelaat met de helder blauwe oogen was over het groote Cityblad heengebogen en van tijd tot tijd liet hij een zacht gebrom hooren.

Toen Mylord zijn blad met een ongeduldig gebaar neerlegde, keek de ander op en vroeg:

— Niets bijzonders in jouw blad, Edward?

— Neen Charles. Een paar onnoozele diefstallen van een paar honderd pond. Een aanklacht wegens bigamie, een ongeluk met een auto-bus op Madison Square — en dat is ongeveer alles!

— Nu, in mijn blad staat ook niet zeer veel bijzonders.

— Ik zie je anders reeds een half uur in een of ander artikel verdiept.

— O, dat betreft ons land niet. Het artikel dat ik lees, handelt over een echt Amerikaansche instelling.

— Ja, in Amerika gebeurt althans nog eens iets! riep Raffles uit. In het land van de onbegrensde mogelijkheden leeft men veel intenser dan onder ons, kalme, hartstochtlooze Engelschen. Wat is er gebeurd? Is de president vermoord? Een inval van Mexicaansche horden? Een krach in Wallstreet? Een nieuwe reusachtige petroleummijn ontdekt? Een duel tusschen een Engelschen graaf en een Amerikaanschen toerist?

— Neen, niets van dat alles, Edward! antwoordde Charles lachend. Het is eigenlijk een heel eenvoudige zaak, maar de journalist die haar beschrijft, heeft een goede pen en weet de geschiedenis aardig op te dissen.

— Waar gaat het dan over?

— Over de inrichting van den beroemden mestpaeker Armitage in San Francisco.

— Zeker iets als het slachthuis van Armour? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij zijn blikken gedachtenloos door het groote raam over het heerlijke park liet dwalen, dat zich achter de villa uitstreckte en dat reeds in zijn gelen herfst-dos prikte.

— Ja, het moet minstens even geweldig zijn, als men ten minste de beschrijving van den journalist mag gelooven. Er worden dagelijks twee à drie duizend runderen en wel tienduizend varkens om hals gebracht!

— Daarvoor zal een geheel leger arbeiders noodig zijn, merkte zijne Lordschap op, terwijl

hij aanstalten maakte om op te staan.

— Ja, hun getal moet in de duizenden loopen! Armitage heeft juist weer een zeer groot contract afgesloten met een groothandelaar in vee uit het Westen en het artikel zegt, dat die man het zotte idee heeft gehad om zich uitsluitend in gouden staven te laten betalen. Hij is een echte boer naar het schijnt, en zeer wantrouwend en hij moet van papier niets hebben! Je kunt begrijpen, dat de schrijver van dit artikel den gek met den man steekt.

Lord Aberdeen had den jongen man strak aangekeken en was langzaam weer gaan zitten.

Hij legde de scherpe kin in de palm van zijn rechterhand, leunde met zijn arm op tafel en vroeg:

— Dat zal wel een groote bestelling zijn?

— Ja, Armitage heeft niet minder dan twintigduizend runderen en dertigduizend varkens van hem gekocht.

— En welken prijs betaalt hij daarvoor?

— Acht honderd duizend dollar!

— Een aardig bedrag, zeide Lord Aberdeen.

— Ja, ik zou die hoeveelheid goud wel eens bij elkaar willen zien.

— Wel, beste Charles als je dien wensch werkelijk koestert — wat belet je hem in vervulling te doen gaan?

De jonge man keek van zijn blad op en zag zijn vriend aan alsof hij hem niet goed verstaan had.

— Wat bedoel je? vroeg hij verbaasd. Hoe zou ik ooit dat goud bij elkaar kunnen zien? Het moet Vrijdag aanstaande betaald worden en het is nu Maandag. Hoe zou ik ooit die gouden staven van Armitage te zien krijgen?

— Wel, als het niet meer de gouden staven van Armitage zijn, dan zullen het in ieder geval die van Raffles wezen.

Charles Brand stond langzaam van zijn stoel op en legde het blad, dat hij nog in de hand hield, op tafel neer.

Hij deed een paar passen naar voren, tot hij vlak voor zijn vriend stond en keek hem onderzoekend aan.

— Wil je mij eens zeggen, wat je eigenlijk meent, Edward? vroeg hij met een stem waarin de uiterste verbazing klonk.

— O, ik wil gaarne wat duidelijker zijn, antwoordde de aangesprokene kalm. Je hebt mij zooeven op een denkbeeld gebracht en je weet, dat ik er van houd, mijn denkbeelden in daden om te zetten. Welnu, ik, John Raffles, alias Lord Lister, die hier in Londen niet anders bekend ben dan als Lord William Aberdeen, eigenaar en bewoner van deze prachtige villa — ik heb het in mijn hoofd gezet om die gouden staven te vermeesteren. Ik kan het niet verdragen dat een varkenskonink die fraaie gele staven in bezit heeft en bovendien heb ik behoefte aan een weinig ontspanning.

Ik weet niet of je het hebt opgemerkt, maar ik lijd in de laatste dagen weer aan mijn verschrikkelijke ziekte: verveling!

De jonge man kwam nog een stap nader en keek zijn vriend hoofdschuddend en met de grootste verwondering aan.

— Maar Edward, wat je daar zegt is louter krankzinnigheid! riep hij uit. Heb je dan niet gehoord wat ik gezegd heb? Dat goud moet op Vrijdag a.s. worden uitbetaald en het is nu Maandag.

— Wat zou dat? vroeg Raffles onverstooraar kalm.

— Wat dat zou? kreet Charles. Moet ik dan een bereisd man als jij, nog zeggen, dat de overtocht over den oceaan, zelfs met de allersnelste booten die er bestaan, onder de allergunstigste omstandigheden, dus wanneer letterlijk alles medewerkt, nog altijd vijf dagen duurt?

— Dat weet ik zeer goed, antwoordde Raffles rustig.

— Welnu dan.

— Maar ik ben niet van plan met een mailboot te gaan. De eerstvolgende vertrekt trouwens eerst overmorgen.

— Maar zelfs onze snelste motorboot zou zes dagen behoeven voor den overtocht, Edward! riep Charles uit, terwijl zijn verbazing ieder oogenblik groeide.

— Ik ben ook volstrekt niet van plan met een motorboot te gaan, hernam Raffles, zonder zijn kalmte een oogenblik te verliezen.

Charles Brand sperde zijn oogen wijd open.

Hij wist niet of zijn vriend schertste of in ernst sprak.

Eindelijk hernam hij weder:

— Alles goed en wel — maar om in Amerika een varkenskonink te berooven, moet men er toch om te beginnen heen gaan. En ik zou wel eens willen weten hoe je daar denkt te komen, als je niet van een schip gebruik maakt.

— Ik denk wel degelijk gebruik te maken van een schip — al is het dan ook een luchtschip.

— Je wilt zeggen....?

— Ik wil zeggen dat ik met den „Duiwel der Lucht" denk over te steken.

Charles wankelde eenige schreden achteruit en liet zich toen sprakeloos op zijn stoel neervallen.

De avontuurlijke tocht kwam hem in de gedachte, dien hij en zijn vriend eenige maanden geleden hadden gemaakt, met de wonderlijke vliegmaschine, welke Lord Edward Lister had uitgevonden en gebouwd.

Nog duizelde hij van de fabelachtige hoogte en de snelheid die zij met deze wonderlijke machine bereikt hadden, welke hen destijds uit groot gevaar had gered.

Hij staarde voor zich uit en hief toen lang-

zaam den blik weder naar het gelaat van zijn vriend op, dat even kalm en effen stond als steeds.

— Je bent dus waarachtig van plan om dat krankzinnige waagstuk te ondernemen? riep de jonge man uit.

— Dat is geen waagstuk, en het is niet krankzinnig, beste Charles, antwoordde Raffles bedaard. Herinner je je dan niet, dat wij eenige maanden geleden met mijne machine binnen enkele minuten naar Parijs zijn gevlogen?

— Ja zeker, weet ik dat. Maar Parijs of New-York is nog iets anders.

— Het is veel verder, dat beken ik, maar wat zou dat?

— Maar je kunt nooit genoeg benzine voor zulk een tocht aan boord nemen.

— Heb je dan al vergeten, dat mijn machine geen druppel noodig heeft? vroeg Raffles verwijtend.

— Dat is waar. Het is een elektrische machine van je eigen vinding, antwoordde Charles beschaamd. Maar zullen de accumulatoren dat zo lang uithouden?

— Die houden het wel zes dagen achtereen uit, beste jongen. En daar ik den tocht in ruim één dag denk te doen....

— In één dag! kreet Charles. Maar dat lijkt mij onmogelijk toe, Edward.

— Het is volstrekt niet onmogelijk, en dat zal ik je bewijzen, als je je even de moeite wilt geven om naar mijn uiteenzetting te luisteren.

— Ik verlang niets liever, antwoordde de jonge man.

— Welnu dan, de afstand tusschen Londen en New-York bedraagt in vogelvlucht ruim 7200 kilometer. Echter is de afstand tusschen de Engelsche hoofdstad en New-Foundland, laten wij zeggen tot de Trinitybaai, aanzienlijk veel korter, namelijk ongeveer 6000 kilometer. De groote Trans-Atlantische stoombooten, die bijna vijftig kilometer per uur afleggen, doen gemiddeld, onder zeer gunstige omstandigheden, zes dagen over de route. In het allergunstigste geval, zou ik, daar de „Dui-vel der Lucht” zes honderd kilometer per uur kan afleggen, den overtocht binnen een etmaal kunnen doen, ik wil echter de machine niet voortdurend haar maximum kracht laten ontwikkelen en reken daarom ruim een dag voor den overtocht.

Hij keek even op en zag glimlachend naar Charles die het bovenlijf heen en weer schudde en zijn hoofd in beide handen had genomen.

— Het wordt mij groen en geel voor de oogen van al die getallen, mompelde de jonge man. Heb je dan in het geheel geen slaap noodig? Moet je dan niet eten?

— Ik denk zoowel het eene als het andere te doen. Ik kan niet inzien waarom ik niet

eenige uren zou slapen, terwijl jij stuurt en omgekeerd. En als mijn machine er niet eens op berekend was, om desnoods voor een geheele week geconserveerde levensmiddelen te kunnen mede nemen, dan was het met mijn uitvindings-genie treurig gesteld.

Charles zweeg.

Hij wist uit ondervinding, dat zijn vriend voor geen gevaren terugdeinsde, hoe groot ook.

Maar dit plan leek hem zoo bovennatuurlijk, zoo buiten alle bevattingvermogen, dat hij meende te droomen, toen hij Raffles er zoo kalm over hoorde spreken, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

— Heb je soms nog meer bezwaren tegen dit reisje? vroeg Raffles, terwijl hij een sigaret uit zijn gouden koker nam, en Charles een spottenden blik uit zijn groote grijze oogen toewierp.

— Noem je dat een reisje! riep Charles verontwaardigd uit. Het is een waagstuk, en als 't ons lukt een wonder van geluk — een wonder....

— Nu, noem het dan mijnentwege een wonder, zeide Raffles, terwijl hij zijn sigaret aanstak. Dan zal ik dat wonder verrichten.

— En als wij in zee vallen?

— Wij zullen niet vallen.

— Maar als men ons in Amerika opmerkt?

— Men zal ons niet opmerken, want ik denk 's nachts aan te komen.

— En als men je betrapt bij de landing?

— Men zal mij niet betrappen, want ik denk, al weder des nachts, dicht bij San Francisco, op de kust van den Stillen Oceaan, boven op de rotsen te landen, daar het toestel uiteen te nemen en in een rotskloof te verbergen, tot ik het weder noodig heb.

— Maar je zult des nachts niets kunnen zien.

— Ik zal integendeel zeer helder kunnen zien, want ik heb mijn zoeklicht nog wat verbeterd en het heeft thans een lichtsterkte van driehonderdduizend kaarsen. Acht je dat voldoende?

Charles wilde opstaan, maar hij zakte dadelijk van louter verbazing weder op zijn stoel terug.

Geruimen tijd keek hij Raffles zwijgend aan.

Toen sprong hij plotseling weder met een ruk op, trad snel op zijn vriend toe, greep zijn hand en riep uit:

— Jij bent een genie, en ik ben een alle-daagsche ezel, die het niet waard is in jouw schaduw te leven. Ik had bij het eerste woord dat je sprak, dadelijk als een evangelie moeten aanvaarden, wat je mij omtrent je plannen mededeelde, hoe onuitvoerbaar het ook leek. Ik ben je man. En je kunt over mij beschikken — en als wij toch in zee vallen, nu, je weet

dat het mijn innigste verlangen is, denzelfden dood met jou te deelen.

Raffles beantwoordde den krachtigen handdruk van zijn vriend en zeide op eenvoudigen toon:

— Ik wist het immers wel, beste jongen.

Jij gaat, waar ik ga. En ik verzeker je, dat het meer lijkt, dan het inderdaad is; over twee hoogstens drie jaar, zal hetgeen wij nu nog als een bijzonder waagstuk ondernemen, iets zeer alledaagsch zijn.

HOOFDSTUK II.

TOEBEREIDSELEN.

— Maar in ieder geval, zullen wij toch haast moeten maken, hernam Charles.

— Dat spreekt vanzelf. Wij moeten nog dezen avond vertrekken om morgennacht op New-Foundland te kunnen landen.

— Is de machine goed nagezien?

— Zij is voortreffelijk in orde. Ga maar mee, dan kun je je ervan overtuigen.

De beide vrienden stonden op, verlieten het vertrek, staken de breede vestibule over, en betraden de gang, die naar de breede deur voerde, vanwaar men het terras kon bereiken, dat op het prachtige park uitzag.

Zij daalden dit terras af, doorschreden de lanen van het park, tot zij een groot landhuis bereikten, dat geheel afgezonderd in een hoek van het park lag.

Zij traden er binnen en Raffles sloot zorgvuldig de deur, waarna hij door op een zorgvuldig verborgen knop te drukken, de geheime deur opende, die naar het ondergrondsche laboratorium en de verborgen werkplaats, diep onder den grond, voerde.

De beide vrienden daalden een groot aantal steenen treden af, nadat zij hun zaklantaarns hadden doen ontgloeien.

Opnieuw opende Raffles eenige verborgen deuren en eindelijk bereikten zij het reusachtige laboratorium, in het midden waarvan de Duivel der Lucht stond.

Ofschoon Charles reeds een tocht met de wonderlijke machine had gemaakt en haar inrichting kende, beschouwde hij haar nogmaals met de grootste aandacht.

Het geraamte, bestaande uit een lange aluminium buis van ongeveer een decimeter doorsnede, het onderstel en alle andere aluminium deelen, glansden als mat gepolijst zilver in het heldere licht, dat van een aantal elektrische lampen omlaag golfde.

Het toestel bezat twee cylinders, een voor de voorwaartsche beweging bestemd en de andere, ten doel hebbende aan de machine een verticale, stijgende beweging te geven.

De bladen van de schroef, uit het sterkste esschenhout vervaardigd, hingen op dit oogeblik omlaag, langs de stalen schroefas.

Charles bukte zich en keek onder de machine.

Hij ontwaarde daar de lens van een kolos-saal zoeklicht, dat hij er vroeger nog niet aan had opgemerkt.

— Zooals je ziet, is de machine geheel gereed om lucht te kiezen, als ik het zoo maar eens noemen mag, merkte Raffles niet zonder trotsch op. De accumulatoren, welker geheim mij misschien een millioen en meer zou opleveren, zijn pas geladen, en wij zouden slechts behoeven in te stappen, om dadelijk op weg te kunnen gaan.

— Waarom doen wij dat dan eigenlijk niet?

— Omdat ik het niet geraden acht op klaarlichten dag uit dit park de lucht in te schieten, en ook, omdat ik nog niet klaar ben. Ik zal aan de machine nog een en ander moeten veranderen, want eerlijk gezegd, heb ik nooit aan een tocht van deze lengte gedacht.

— Wat moet er dan aan gewijzigd worden?

— Dat zal ik je zeggen. Wij hebben bij onze vorige reis achter elkaar gezeten, maar het is thans zaak om naast elkaar plaats te nemen. De stuurinrichting bevindt zich namelijk, zooals je ziet, vooraan, en het zou een halsbrekend werk zijn om op een paar duizend meter hoogte, van plaats te veranderen. Indien wij echter naast elkaar zitten is niets gemakkelijker dan het stuur over te nemen, opdat de ander eenige uren kan slapen. De achterzetel kan dan gereserveerd blijven voor zekere kisten met waardevollen inhoud, die wij terug hopen te brengen.

— Zou het aanbrengen van die verandering lang duren?

— Ik hoop in een uur of zes het werk gereed te hebben.

— Henderson, onze brave chauffeur, gaat zeker niet mee?

— Neen, dat durf ik niet te wagen. Ik wil

je niet verhelen, dat wij nog al risico loopen en wij moeten de machine zoo hard laten loopen als zij maar even kan. Hoe minder gewicht aan boord wij hebben, des te beter.

— Kan ik je helpen?

— Welzeker, je kunt mij zelfs van groot nut zijn. Ik zal ook Henderson bevelen ons te helpen — hij is een uitmuntend mecanicien en ook als monteur heeft hij zijn sporen verdiend.

Raffles liep naar de telefoon toe, die in een hoek van het groote laboratorium hing en sprak er eenige woorden door.

Een kwartier later trad de chauffeur van Lord Aberdeen, Henderson, binnen.

Hij was een reusachtig man, van ruim zes voet lengte en breed naar evenredigheid, met een paar lichtblauwe oogen in een breed, openhartig gelaat.

— Hier ben ik, Mylord! zeide hij eenvoudig, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Goed zoo, Henderson. Ik wil eenige veranderingen in de machine aanbrengen, waarbij ik je hulp niet kan missen.

Raffles legde den chauffeur uit wat hij wenschte en de schrandere monteur had dadelijk begrepen wat men van hem wilde.

De drie mannen togen dadelijk aan het werk en arbeidden onafgebroken voort, tot het tijd was voor de lunch.

Daarop begaven zij zich opnieuw naar de geheime werkplaats en om vier uur was de machine kant en klaar en gereed om op te stijgen.

— Denkt Mylord de machine dezer dagen te gebruiken? vroeg Henderson, terwijl hij zijn uniformbuis weder aantrok en zich gereed maakte het laboratorium weder te verlaten.

— Ja, James, wij gaan naar Amerika.

— Morgen, Mylord?

— Neen, brave Henderson — vannacht nog.

— Dan keert Mylord zeker morgen terug?

— Neen Henderson — zoo spoedig niet, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij een snellen blik wierp op Charles, die zich diep schaamde, dat deze eenvoudige man zonder eenige verbazing te toonen als de eenvoudigste zaak ter wereld aanvaardde, wat zijn meester dacht te ondernemen.

— Neemt gij mij niet mee, Mylord? vroeg Henderson.

— Neen Henderson, ditmaal niet, antwoordde Raffles ernstig. Het is de eerste maal dat ik den oceaan oversteek en ik durf de machine niet al te zeer te belasten.

— Dan wensch ik uwe Lordschap veel geluk bij zijn onderneming, zeide Henderson, terwijl hij een korte buiging maakte en het laboratorium verliet.

— Ik moest een voorbeeld aan Henderson nemen, begon Charles schuchter, nadat de

chauffeur verdwenen was. Wat jij onderneemt, lijkt hem zoo vanzelfsprekend, dat hij er zelfs geen woord over vuil maakt.

Raffles glimlachte en zeide:

— Hij gelooft dat ik alles kan, de brave kerel. Als ik hem morgen vertelde dat ik voornemens ben, den loop van de zon te veranderen en haar in het Westen te laten opkomen, dan zou hij zelfs zijn wenkbrauwen niet optrekken.

— Ik hoop, dat ik het ook nog eens zoo ver breng, zeide Charles lachend.

De beide vrienden hadden nu hun handen en gelaat gewasschen in een marmer bekken, dat zich in een hoek van het laboratorium bevond en bestegen daarna op hun beurt de steenen trap, die hen weder naar het tuinhuis bracht.

— Wij moeten maar buitenshuis gaan dineeren, meende Raffles, terwijl zij weder door het park liepen, want misschien gaat er wel een week voorbij eer we Londen weer terug zien. Ik hoop ten minste dat het niet langer dan een week zal duren, voegde hij er op veelbeteekenenden toon aan toe.

— Zooals je wilt, zeide Charles.

De beide vrienden kleedden zich zorgvuldig aan en begaven zich toen te voet naar het Carlton Hotel, waar zij dineerden.

En wie de beide heeren daar in de prachtige eetzaal van het wereldberoemde hotel zoo kalm over allerlei onderwerpen van den dag had zien praten, zou zeker geen oogenblik op de gedachte zijn gekomen, dat diezelfde mannen voornemens waren een waagstuk te ondernemen, dat zelfs het stoutste brein tot dusverre niet had durven uitdenken.

Om half negen stonden zij op en lieten zich door den rijk gegallonneerden portier hun goed geven.

Langzaam slenterden zij weder naar de villa in Cromwellstreet terug.

Het was een prachtige avond en voor den tijd van het jaar tamelijk warm.

De maan scheen helder aan den wolkenloozen hemel, en het was bijna windstil.

— De natuur althans schijnt onze onderneming te begunstigen, zeide Raffles, terwijl hij omhoog keek.

— Inderdaad, Edward — wij hadden het niet beter kunnen verlangen. En het is een geluk voor ons, dat in dit jaargetijde het weder standvastig is, en dikwijls dagen achtereen onveranderlijk blijft.

Toen zij weder in de villa waren teruggekeerd, zeide Raffles:

— Nu zullen wij er verstandig aan doen, als wij nu niet in onze gewone hoedanigheid op reis te gaan. De Amerikaansche politie is mij afgeschilderd als tamelijk snugger en het zou voor ons alles behalve aangenaam zijn, als de

edele Lord Aberdeen in het land van den dollar gevangen werd genomen.

— Ik voor mij vind, dat de naam er weinig op aan komt, meende Charles droog, maar ik heb er niets tegen om mij te vermommen. In welke hoedanigheid zullen wij dan gaan?

— Ik denk als John Raffles te gaan, antwoordde de Groote Onbekende kortaf. Indien ik met de machine neerstort, of indien ik op heeterdaad word betrapt en gevangen genomen, dan wil ik tenminste niet gemaskerd mijn ondergang tegemoet gaan.

De beide mannen begaven zich nu naar hun slaapkamer, legden hun avondtoilet af en trokken warme kleederen aan.

Zij omwikkelden hun beenen tot aan de knie met de bekende putti's, zooals men ze heden ten dage door alle militairen ziet dragen, legden warme halsdoeken gereed en voorzagen zich van dikke wollen wanten.

Daarop nam Raffles voor zijn kaptafel plaats en toen hij een kwartier later weder opstond, vertoonde zijn gelaat geen spoor van schmink meer — onder zijn eigen gelaatstreken zou hij ditmaal ondergaan of overwinnen.

Zijn licht gebruind gelaat stond ernstig en de vleugels van zijn rechten neus trilden. Zijn donker grijze oogen fonkelden en tusschen de dunne roode lippen schitterden zijn kleine witte tanden als die van een wolf.

Op dat oogenblik sloeg de marmeren pendule, op den eveneens marmeren schoorsteenmantel, negen heldere slagen.

Raffles drukte op den electrischen knop naast de deur en zeide tot den ouden grijzen kamerbediende, die dadelijk daarop binnenkwam:

— Gaston, wij vertrekken nog hedennacht en ik weet niet wanneer wij terug zullen komen. Indien er bezoekers mochten komen, zegt gij hun, dat ik naar een mijner bezittingen in Wales ben gegaan, maar dat gij niet weet naar welke.

— Gij zult u toch weder niet in gevaar begeven, Mylord? vroeg de oude man met bevende stem.

— Weest gerust, mijn oude vriend, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn ouden bediende op den schouder klopte. Ik beloof je, dat ik niet meer gevaar zal lopen, dan volstrekt onvermijdelijk is, en ga nu Henderson roepen, wij hebben hem noodig.

De oude man wierp een blik van innige genegenheid op zijn meester en verliet hoofdschuddend het vertrek.

Vijf minuten later trad Henderson binnen.

— Gij hebt mij laten roepen, Mylord?

— Ja, Henderson, je moet ons helpen de vliegmaschine langs de hellende tunnel van het laboratorium naar de kleine weide in het park te brengen.

— Tot uw orders, Mylord, antwoordde de chauffeur.

De drie mannen verlieten het vertrek en begaven zich door het park weder naar de ondergrondsche werkplaats.

De machine stond, als een sluimerende reuzenvogel, midden in het vertrek.

Raffles haalde een kleinen koperen hefboom over, die zich in een van de wanden van het laboratorium bevond en onmiddellijk schoven geruischloos de twee helften van een groote, geheime schuifdeur terzijde, zoodat de ingang zichtbaar werd van een breede, met beton bekleede tunnel, die met een flauwe helling naar de oppervlakte van het park voerde.

De drie mannen begonnen zwijgend de vleugels te demonteeren, hetgeen in niet veel meer dan een kwartier geheel was afgelopen.

Een voor een werden de verschillende losse deelen naar boven gebracht, terwijl voor de eigenlijke machine een soort rolwagentje werd gebruikt.

De tunnel was helder verlicht door gloei-peertjes, die op geregelde plaatsen waren aangebracht en het vervoer had zonder eenig ongeval plaats.

Raffles had boven in de tunnel opnieuw op een knop gedrukt, waardoor een gedeelte van den bodem met struikgewas begroeid, om een zware spil draaide en terzijde schoof, aldus een opening vrijlatende van ongeveer drie meter in het vierkant.

Door deze opening werden nu de verschillende deelen van de machine voorzichtig naar boven geheschen en onmiddellijk op een open plek, te midden van het hoog opgaand geboomte, weder in elkaar gezet.

Om klokslag tien uur was de machine gereed om op te stijgen.

Henderson had een kleine mand met geconserveerde levensmiddelen onder het bereik van de beide reizigers in de cockpit van de vliegmaschine nedergezet.

De stoutmoedige onderneming ving aan.

Raffles was de eerste die in de cock-pit steeg.

Charles nam naast hem plaats.

De Groote Onbekende stak den chauffeur, die naast de machine was komen staan, de hand toe, en zeide op ernstigen toon:

— Wensch ons een goede reis, Henderson, wij hebben het nog nooit zoo noodig gehad als thans.

De chauffeur drukte uit alle macht de hand die hem was toegestoken en zeide met trillende stem:

— Ik hoop dat gij zult slagen, in alles wat gij moogt ondernemen, Mylord.

— Vaarwel dan, James.

— Vaarwel, Mylord, en tot wederziens!

HOOFDSTUK III.

DE OVERTOCHT.

Raffles trok zijn warme handschoenen aan, vergewiste er zich van dat alles onder het bereik van zijn hand stond, stak een pijp aan, en wierp een blik op den nachthemel, die zich over de stad welfde.

— Ben je gereed, Charles? en zijn stem had een bijna plechtigen klank.

— Ik ben gereed, Edward.

— Vooruit dan maar.

Raffles haalde een hefboom aan zijn rechterhand over en dadelijk begonnen de slap neerhangende bladen van de schroef zeer langzaam en daarna hoe langer hoe sneller te draaien.

Een zwaar brommend geluid als van een reuzen bromvlieg, weerklonk door de lucht.

Men hoorde echter niets van het ratelen, dat de benzinemotor pleegt voort te brengen.

Het was niets anders, dan alsof men een reusachtigen bijenzwerm hoorde gonzen.

De machine begon zachtjes te trillen — en toen steeg zij, opgetrokken door de in razende snelheid omwentelende schroef, langzaam in den donkerblauwen avondhemel.

Zoodra de machine boven de toppen van de hoogste boomen was gekomen, trok Raffles aan een tweeden hefboom, en onmiddellijk begonnen de schroeven vooraan de machine op haar beurt te wentelen.

En naar gelang zij sneller begonnen te draaien, vertraagden de bladen van de verticale schroef hun snelheid, om eindelijk weder zonder beweging langs de schroefas neder te hangen.

De wonderlijke luchtvoegel bevond zich nu ongeveer tweehonderd meter boven den grond.

De reuzenstad lag als een zee van rossig licht onder de koene luchtvaarders.

Maar Raffles haalde den hefboom van het hoogtestuur over en met geweldige vaart schoot de machine schuin het luchtruim in, om spoedig een hoogte van bijna duizend meter te bereiken.

Toen zij daar waren hadden zij ook reeds de wereldstad achter zich, zulk een reusachtige snelheid ontwikkelde de reuzen-libel.

Spoedig was het volslagen duister om hen heen.

Een klein electrisch lampje verlichtte het voorgedeelte van den gondel, waar de manometer, de snelheidsmeter en eenige andere toestellen waren aangebracht.

Charles drukte zich zijn vliegkap diep over het hoofd, want de kou was op deze hoogte zeer voelbaar.

Raffles boog zich naar hem over en riep hem toe:

— Wij hebben nu een snelheid van tweehonderd kilometer bereikt, maar dat is nog niet voldoende. Ik raad je dus aan om aanstonds het masker voor te doen, dat wij op onzen laatsten tocht ook gebruikt hebben, ons gelaat zou anders door de scherpe kou, nog verergerd door de hevige snelheid, binnen een uur geheel zijn opengereten! Als je soms honger mocht krijgen, daar staat een geopende doos met voortreffelijke chocolade, vlak bij je linkervoet.

— Voorloopig heb ik geen honger, ik geniet alleen maar, antwoordde Charles.

Raffles wierp nu een blik op het kompas en boog zich daarna een weinig over den rand van het schuitje.

— Van de aarde is volstrekt niets te zien, merkte Charles op, maar daar voor ons meen ik toch een zwart schijnsel te ontwaren!

— Dat is Reading, zeide Raffles kalm.

— Nu reeds! riep Charles verbaasd uit. Zijn wij dan al over de Theems gevlogen?

— Dat weet ik niet precies, maar wij kunnen het te weten komen.

— Hoe dan? vroeg Charles verbaasd.

— Dat zal ik je aanstonds wijzen, antwoordde Raffles.

Hij trok een kleinen koperen knop naar zich toe en onmiddellijk schoot een felle lichtbundel van onder de machine naar omlaag, die een zeer groot gedeelte van het terrein waarover zij vlogen, verlichtte, als op klaarlichten dag.

Charles uitte een kreet van vreugde en verbazing.

Een zilverig schijnsel vlak onder hen, toonde hen, dat zij juist op dit oogenblik met ontzagelijke snelheid over de Theems vlogen.

— Maar dat heldere zoeklicht zal ons verraden! riep hij eensklaps verschrikt uit.

— Dat zal zoo'n vaart niet loopen, hernam Raffles. Je moet bedenken dat zij daar beneden het geluid van onze schroef volstrekt niet kunnen hooren, zelfs al daalden wij tot vijfhonderd meter. En wij vliegen zoo verbazend snel, dat mijn brave landgenooten eerder aan iets bovennatuurlijks zullen denken, dan aan een vliegmachine. En trouwens, wat raakt het mij, als zij werkelijk met een zweeftuig denken te doen te hebben? Je gelooft toch niet, dat ik hen daaromtrent ga inlichten?

Charles lachte vroolijk en wierp een blik op den snelheidsmeter.

— Drie honderd K.M., riep hij uit. De wind begint aardig te snijden, ik doe mijn masker voor.

Hij zette even zijn vliegkap af en deed een masker voor zijn gelaat dat er wel eenigszins uitzag als de voorsteven van een schip, en van zeer dun staalblik gemaakt was, waarin zich twee groote, ronde oogglazen bevonden.

De felle wind werd om zoo te zeggen door de scherpe snebbe van dit masker doorgesneden.

Raffles volgde zijn voorbeeld en voerde de snelheid nog meer op.

De zonderlinge vogel trilde van het begin tot het einde.

En de wind veroorzaakte een vreemd klinkenden hoogen toon, teweeg gebracht door het uiterst snelle trillen van de aluminium buis en de sterke stalen spandraden.

— Driehonderd vijftig K.M.! schreeuwde Charles, nadat hij nogmaals een blik op de manometer had geworpen.

Raffles knikte zwijgend.

Hij wierp nogmaals een blik op de aarde en stootte Charles aan, die op zijn beurt over den rand van het schuitje leunde.

Hij kon een kreet van verbazing bijna niet onderdrukken.

Vlak onder hen lag een groote stad, die leek te branden van de talloze lichten, die er waren ontstoken.

Een rossige nevel scheen boven de daken te hangen, en zelfs op deze hoogte konden de beide luchtvaarders, boven het gonzen van de schroef uit, het dof geraas van het nachtleven dier stad vernemen.

— Welke stad kan dat zijn? riep Charles verbaasd uit.

— Dat is Bristol, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar dat is bijna onmogelijk, riep Charles in de grootste verbazing uit. Bristol ligt immers op bijna tweehonderd kilometer van Londen?

— Dat komt dan zeer nauwkeurig uit, want het is op het oogenblik half elf, antwoordde Raffles, die een blik op zijn horloge had geworpen.

Charles zweeg.

Het leek hem boven zijn bevatting te gaan, dat de vliegmaschine reeds nu dwars over Engeland was heengevlogen en drie graafschappen achter zich had gelaten.

En intusschen zette de reuzen-libel onvermoeid haar zonderlingen tocht voort.

Zij vloog op dit oogenblik boven het breede kanaal van Bristol.

Twintig minuten later kwam links van hen (aan bakboord, zooals Charles zich uitdrukte) het felle licht van den vuurtoren op het eiland Lundy in zicht en reeds het volgende oogenblik waren zij als een stormwind bijna vlak boven den toren voorbijgevlogen.

Raffles had zijn zoeklicht gedoofd, ten einde de zeevarenden, die zich op dit oogenblik op het ruime sop bevonden, niet in verwarring te brengen en nu vloog de machine met een dof gonzend geluid door het diepe blauw van den nachthemel, terwijl onder haar de golven van den Grooten Oceaan haar machtig lied zongen.

Charles was diep ontroerd bij dit grootsche schouwspel en de gewaarwordingen, die deze zonderlinge reis bij hem opwekten.

Onder hen de donkergroene golven van den Oceaan, die machtig bruischten en over elkander rolden, beschenen door het licht van de volle maan, die juist was opgekomen, en boven zijn hoofd, links en rechts, voor en achter hem, de heerlijk fonkelende sterren, die als diamanten over het fluweel van den hemel waren uitgestrooid.

En zij zelven, twee menschenlijke wezens, als onnoozele stofjes in deze oneindigheid.

Gedurende twee uren spraken de vrienden slechts enkele weinige woorden.

Ook Raffles scheen geheel onder den indruk van het prachtige schouwspel.

Zijn bleek gelaat stond strak en zijn donkere oogen glansden vochtig achter de groote ronde brilglazen.

Precies om twaalf uur, stootte Raffles zijn metgezel aan en riep hem toe:

— Neem nu de stuurinrichting gedurende eenige uren over, Charles. Blijf op een hoogte van tusschen de achthonderd en de duizend meter, daar de luchtstromingen hier het minst voelbaar zijn.

— Waar bevinden wij ons op dit oogenblik ongeveer?

Raffles wierp een blik op den snelheidsmeter, keek vervolgens op zijn horloge en antwoordde toen:

— Indien wij ons een paar honderd meter meer zuidelijker bevonden, zouden wij ons thans boven Lands End bevinden.

— Wij hebben dus ongeveer het tiende deel van den weg reeds afgelegd!

— Juist een tiende gedeelte, dat wil zeggen als wij in de Trinity baai landen. En nu wil je mij zeker wel een goede nachtrust toewensen.

— Hoe laat moet ik je weer wekken?

— Om half drie uiterlijk. Twee en een half uur slapen is ruim voldoende in deze omstandigheden. Als alles goed gaat, kunnen wij morgen onze schade wel inhalen.

Hij gaf het stuurwiel over in handen van Charles, schoof een weinig opzijde, en liet zich langzaam achterover glijden.

Zijn zetel kantelde een weinig achterover en de leuning nam zulk een schuinen stand aan, dat Raffles bijna in horizontale, gemakkelijke houding kwam te liggen.

Hij trok een dikke deken over zich heen,

greep een reep chocolade uit de doos, die onder zijn bereik stond, at met smaak, nam vervolgens een slok cognac uit een veldflesch, en was geen vijf minuten later in diepe rust verzonken.

Charles wierp een bewonderenden blik op zijn vriend.

— Hoe langer ik bij hem ben en zijn avonturen meemaak, hoe meer eerbied ik voor dien man krijg, mompelde hij in zich zelf. Ik geloof dat hij in staat zou zijn, zelfs in den krater van de Vesuvius rustig te slapen.

Hij wendde nu al zijn aandacht aan de machine en hoewel hij als vlieger niet de buitengewone bekwaamheid bezat als Raffles, slaagde hij er toch vrijwel in, de reuzen libel op ongeveer dezelfde hoogte te houden, zonder dat de snelheid aanzienlijk vertraagde.

Van tijd tot tijd vloog de machine snel over een rij lichtjes, die als een spookverschijning in de duisternis van den nacht onder hen opdoemde — een of andere groote oceaanstoomboot, verlicht, als een reusachtig rijk hotel.

Enkele malen vloog een groote albatros eenige meters met de reuzen-libel mede, waarschijnlijk nieuwsgierig en verlangend om nader kennis te maken met deze gewaande natuurgenoot.

— Maar al zeer spoedig moesten zelfs de snelste vogels den wedstrijd met de aluminium libel opgeven.

Omstreeks twee uur voelde Charles zich een weinig dof en moe in het hoofd, door het aanhoudend gonzen van de schroef, den slaap en den invloed van den zeer snellen tocht.

Hij verzette zich hier echter met alle macht tegen, daar hij wel begreep, dat hun eigen veiligheid, ja hun leven, van zijn vaste hand en scherp oog afhingen.

Maar hij was dan ook geen seconde te laat, toen zijn horloge half drie aanwees.

Hij stootte Raffles zachtjes aan, en deze aanraking was meer dan voldoende om den Grooten Onbekende klaar wakker te maken.

Hij wreef zich even de oogen uit, wierp dadelijk een blik op den snelheids- en den hoogtemeter, ging overeind zitten, bracht zijn zetel weder in den vorigen toestand en zeide zoo kalm alsof hij zich in de ontbijtzaal van zijn villa in de Cromwellstreet bevond:

— Goeden morgen, beste Charles.

— Goeden morgen, mijn waarde Edward, antwoordde Charles lachend. Heb je goed gerust?

— Uitmuntend. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik in langen tijd niet zoo uitstekend geslapen heb. Het is een dwaze raad van mij, dat weet ik wel, maar ik zou iedereen willen aanraden, zijn nachtrust niet anders te genieten, dan op duizend meters boven den

beganen grond. En nu is het jouw beurt, beste jongen. Je hebt het wel verdiend, want ik zie tot mijn genoegen, dat wij nog steeds op dezelfde hoogte zijn en de snelheid weinig is verminderd.

— Ik heb mijn best gedaan, antwoordde Charles eenvoudig, ofschoon hij onder zijn masker bloosde van blijdschap over den lof uit den mond van zijn vriend.

Hij gaf Raffles op zijn beurt het stuurwiel over, verzette zitting en leuning van zijn zetel, wikkelde zich in een deken en vlijde zijn hoofd op het luchtkussen, dat boven aan de leuning was bevestigd.

Ofschoon hij niet zoo spoedig sliep als Raffles, hadden het eentonig geruisch van de golven, de vermoeienis, en de slaap het pleit toch spoedig gewonnen.

Raffles was nu alleen te midden van de doorzichtige duisternis.

Met welke gedachten zou deze zonderlinge man zich op dit oogenblik wel bezig houden?

Gingen zij terug naar zijn verleden, toen hij nog als kind aan den schoot zijner moeder stond?

Vertoefden zij wellicht bij de vrouw, die eens al zijn vurige liefde bezeten had?

Dwaalden zij af naar het vreeselijk oogenblik, waarop hij vijandschap aan de maatschappij had gezworen en zich zelf boven en buiten de wet had gesteld?

Niemand wist het, dan de sterren, die als edelgesteenten aan het firmament fonkelden en uit hun duizelingwekkende, onbegrijpelijke hoogte, neerzagen op den eenzamen mensch in zijn wonderlijk vliegtuig.

De uren verliepen.

In het Oosten begon een flauwe klaarheid zich baan te breken.

Alles voorspelde een schoonen dag.

Langzaam ging de donkerblauwe hemel tot een lichtere tint over.

Een voor een verbleekten de sterren.

Een rosse wolk vertoonde zich boven de oostelijke kim, de maan dreef als een statig schip van den hemel weg en verzonk in nevel.

En om zes uur boorde zich de eerste zonnestraal als een gouden zwaard door de rose mist, die zich over de eentonig ruischende golven van den Atlantischen Oceaan had uitgespreid.

Op datzelfde oogenblik werd Charles vanzelf wakker.

Hij richtte zich op, wreef zijn oogen uit en slaakte een luiden kreet van bewondering.

Zijn helder blauwe oogen begonnen vochtig te glanzen bij het aanschouwen van het verrukkelijk tooneel dat hij om zich heen ontwaarde.

— O, Edward, wat is dat goddelijk schoon! riep hij uit, terwijl hij zijn bevende hand op den rechterarm van zijn vriend legde.

Raffles knikte ernstig en zwijgend.

— Het is inderdaad zeer schoon, Charles!

En eigenlijk verdienen wij, nietige menschen, niet iets dergelijks met onze sterfelijke oogen te zien! Geniet er maar van. Je bent nog jong, en voor de jeugd is dit schouwspel eigenlijk uitsluitend bestemd. De oudere menschen meenen dat het leven alleen waard is om geleefd te worden, als zij elkander beliegen en bedriegen!

De zon was nu geheel boven den horizon verzeen en scheen als een reusachtige vuurroode bol als het ware op de golven van den oceaan.

— Heb je goed geslapen, Charles? vroeg Raffles vriendelijk.

— Uitmuntend, maar nu heb ik een geweldigen honger!

— Welnu, niets belet je om dien honger te bevredigen! Daar staan blikjes met geconserveerd vleesch, daar is melk, in die doos daarginds zul je beschuit vinden en er is zelfs voor boter en jam gezorgd. Mocht je een en ander willen koken, dan zal ik je niet tegenhouden.

— Koken? riep Charles verbaasd uit. Hoe kan dat mogelijk zijn?

— Heel eenvoudig! Daar onder den manometer bevindt zich een koperen knop zooals je ziet. Als je daaraan trekt, schuift er een kleine elektrische oven naar voren, dien je met een stop-contact in verbinding kunt brengen met de accumulatoren! Wel is waar verbruiken wij op deze wijze veel electriciteit, maar dat komt er niet zoo heel veel op aan, want wij hebben er overvloed van.

— Ik had het moeten weten! mompelde Charles, terwijl hij merkbaar het hoofd schudde. Ik schijn nog niet alle geheimen van deze machine doorgrond te hebben, maar het zal mij volstrekt niets verwonderen als het mij bij nader onderzoek bleek, dat zich een elektrische piano, of een orchestrion aan boord bevond!

— Dat nu wel niet, zeide Raffles op zijn bewonen bedaarden toon, maar ik zou je toch niet weigerend geantwoord hebben, als je mij om een weinig muziek had gevraagd. Let maar eens op!

Hij haalde een klein nikkelen hefboompje over, waarboven de letter G was aangebracht — een klein luikje sprong in de voorzijde van de cock-pit open en plotseling klonk boven het zacht geronk van de schroef uit het lied van den Toreador uit „Carmen” in de heldere ochtendlucht.

— Daar houdt alles mee op! riep Charles uit, ten toppunt van verbazing. Wat is dat in 's hemelsnaam?

— Niets meer of niets minder, dan een gewone gramfoon, beste Charles.

Charles keek zijn vriend eenigen tijd verstomd aan!

— Waar bevinden wij ons thans?

— Dat is spoedig genoeg uit te maken! antwoordde Raffles. Wij zijn gisteravond om tien uur vertrokken en daar wij gemiddeld ongeveer driehonderd kilometer per uur hebben afgelegd, moeten wij ons thans op 2400 kilometer van Londen bevinden. Dat wil zeggen op ongeveer twee vijfde van den afstand tot de Trinity baai.

— Mag ik je een opmerking maken?

— Ga je gang!

— Dan zou ik willen zeggen, dat ik een zeer hol gevoel in mijn maag heb!

— Dat kan ik mij begrijpen, want niets prikkelt zoozeer den eetlust, als een langdurig verblijf in de open lucht, hernam Raffles kalm. Niets belet je om een stevig ontbijt te gebruiken, daar ginds staat het kistje met levensmiddelen en de elektrische oven is tot je dienst.

Charles liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Hij trok aan den knop, waardoor de elektrische oven naar voren kwam, en spoedig was deze zoo warm, dat hij er water in aan de kook kon brengen en een paar voortreffelijke ommeletten kon bakken, benevens eenige schijven heerlijke ham, en een half uur later stilden de beide vrienden hun honger met een ontbijt, dat wellicht niet zoo voortreffelijk was klaar gemaakt als door den ouden Gaston, maar dat hun niettemin uitmuntend smaakte, daar de snelle tocht hen zeer hongerig had gemaakt.

Terwijl Charles de tinnen borden met behulp van heet water schoonmaakte, alsof hij zich op den vasten wal bevond, liet Raffles de „Duivel der Lucht” een weinig dalen, daar zij zich thans midden in een vochtigen nevel bevonden.

De machine vloog thans op een hoogte van ongeveer zeshonderd meter boven den Atlantischen Oceaan, en het machtig geruisch der golven was op deze hoogte zeer duidelijk waarneembaar.

Ofschoon de scheepvaart op dit punt van de wereldzee uit den aard der zaak niet zeer druk is, kwamen zij toch verscheidene schepen tegen van verschillende grootte, waaronder een kolossaal vaartuig van de White Star Line en de „Rotterdam”, het geweldige schip van de Holland-Amerika lijn.

Charles nam een kijker ter hand en richtte die op het dek van de groote schepen, waar de passagiers nieuwsgierig te hoop waren geloopt, om een blik te werpen op het zonderlinge, zilverachtig glanzende zweeftuig, dat met zulk een verbijsterend snelle vaart boven hunne hoofden in westelijke richting voortschoot en binnen enkele minuten aan den horizon was verdwenen.

— Wat zouden die menschen wel denken? zoo wendde Charles zich lachend tot zijn vriend,

die thans bijna voortdurend het oog op zijn compas gericht hield.

— Zij denken waarschijnlijk, dat wij bijzonder snel vliegen! antwoordde Raffles droog.

— Maar zou de vorm van onze machine hen niet verbazen?

— Ik betwijfel het, want wij vliegen zoo verbaasd snel, dat zij nauwelijks den tijd konden hebben den vorm van onze libel nauwkeurig waar te nemen.

De dag ging verder voorbij, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Om twaalf uur maakte Charles een flinken maaltijd gereed, dien hij zelf met het bijvoegelijke naamwoord „vorstelijk” betitelde, en daarna sliepen de beide vrienden ieder twee uren.

Toen Charles, die zich het laatste ter ruste had begeven, weder wakker werd en zich de oogen uitwreef, was het juist vier uur.

Reeds nijgde de zon naar de westelijke kim en hun vliegmachine wierp een reusachtige grillige schaduw op de groene golven van den oceaan.

Zij hadden thans een afstand van 5400 kilometer afgelegd en bevonden zich dus op slechts zes honderd kilometer van New-Foundland.

De beide vrienden spraken nu zeer weinig meer.

Raffles keek voortdurend naar zijn compas, teneinde zoo weinig mogelijk van zijn koers af te wijken, terwijl Charles den blik gevestigd hield op de wijzerplaat van het toestel, dat het verlies aan electrische kracht aangaf.

— Het is een wonderbaarlijke machine, kon Charles niet nalaten herhaaldelijk uit te roepen. De accumulatoren zijn nog bij lange na niet uitgeput, en wij zouden, geloof ik, gerust weder rechtsomkeert kunnen maken en zonder ze opnieuw te laden weder naar Londen kunnen vliegen!

— Daaraan behoef je niet te twijfelen, zeide Raffles.

— Maar veronderstel nu eens, dat wij veel langer in de lucht moesten blijven en pas later konden landen — dan zou je toch onmogelijk in een vreemd land de accumulatoren opnieuw kunnen laden!

— Daarin vergis je je! Onder onze zetels bevindt zich een kist, die een soort poeder bevat, welke ik slechts met behulp van zoutzuur tot een soort papje behoef te maken om er mijn accumulatoren weder hernieuwde kracht mede te verleen!

— Zooveel te beter! riep Charles opgewekt uit. En zeg mij nu eens waar wij eigenlijk zullen landen! Wij houden nu immers recht op New-Foundland aan?

— Ja! Maar ik denk, dat wij er verstandig aan zullen doen over het eiland heen te zwieren en op de kust van Labrador te landen, want

om je de waarheid te zeggen, zie ik niet goed in, hoe wij de straat van Belle Isle zouden moeten oversteken! Er zullen ongetwijfeld wel booten te krijgen zijn, maar dat zou ons weer ophouden en je weet dat onze tijd tamelijk beperkt is.

— En waar verbergen wij het toestel?

— O, daarover maak ik mij geen zorg! De kust van Labrador gelijkt veel op de Fjordenkust van Noorwegen en vertoont ontelbare kleine inhammen, terwijl zij bezet is, met honderden kleine eilandjes, waar wij zeer gemakkelijk kunnen landen. Bedenk, dat het er mij dezen avond ook slechts om te doen is onze beenen wat uit te strekken en wat beweging te nemen! Wij kunnen gelukkig wel een paar uur missen. Wij zullen het middagmaal gebruiken boven op een woeste rots, bij het licht van de maan. Het zal zeer romantisch zijn, mijn beste Charles en ik mag er wel op rekenen, dat wij geheel veilig zijn! In dien zin althans, dat het moeilijk zal zijn onze machine te ontdekken, want aan den anderen kant laat de veiligheid op die kusten en trouwens in het geheele westen van Canada, nog wel het een en ander te wenschen over! Men zou zich deernij vergissen, als men geloofde, dat de overvallen van roovers en teleurgestelde goudzoekers reeds tot de geschiedenis behoorde in die woeste streken.

— Dan mag ik van harte lijden, Edward, dat wij geen last van die heerschappijen krijgen! Wij zouden met z'n tweeën waarschijnlijk weinig uitrichten tegen een bende van twintig of dertig mannen.

— O, twee vastberaden mannen, met revolvers en geweren bewapend, kunnen zich zeer lang verweren als zij zich goed verdekt hebben opgesteld, antwoordde Raffles onverstoorbaar.

— Jij hebt goed praten! Revolvers hebben we — maar waar halen wij zoo eensklaps de geweren vandaan?

— Als je even opstaat en je kijkt over de leuning van je zetel, dan zul je daar een lange, smalle lederen koffer zien, waarin zich vier uitmuntende Mausergeweren bevinden.

— Jij hebt ook aan alles gedacht, Edward, en ik had zoo verstandig moeten zijn een tegenwerping voor mij te houden. Hoe langer ik er over nadenk, hoe meer ik geloof, dat onze onderneming wel kans van slagen heeft.

— Ik geloof het niet — ik ben er volmaakt zeker van, antwoordde Raffles, zonder dat een spier van zijn gelaat bewoog.

De zon raakte op dat oogenblik schijnbaar de golven aan en binnen een kwartier was zij achter den horizon verdwenen.

Nog een laatste, heldergroene straal trilde eenige seconden over de golven en toen viel de schemering tamelijk snel in.

Om half zes slaakte Charles een kreet en

wees met uitgestrekte arm naar een punt aan den horizon.

— Wat is er? vroeg Raffles, zonder van zijn compas op te zien.

— Ik geloof, dat ik daar een licht zie, antwoordde Charles.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, hernam Raffles; wat je daar ziet zal waarschijnlijk de vuurtoren van St. Johns zijn.

— En daar aan bakboord meen ik een schitterend blauw licht te zien, vervolgde Charles opgewonden.

— Dat is hoogstwaarschijnlijk het licht van Kaap Race. Wij zullen door de beide lichten heen stevenen, en New-Foundland in zijn geheele lengte oversteken. Het is een kwestie van drie kwartier op zijn hoogst!

De duisternis viel nu tamelijk snel in, hetgeen op deze breedte niet te verwonderen was en Raffles stuurde thans zijn machine, afgaande op de beide lichten, die steeds helderder begonnen te schitteren.

Om kwart voor zessen, dus nog een kwartier voor het uur waarop zij verwachtten den overtocht te zullen hebben beëindigd, schoot de machine boven de branding heen, die met donderend geweld de kust van het schiereiland Avalon beukte, dat van New-Foundland vooruitsteekt als de kop van een blaffenden fox-terrier.

Met razende snelheid vloog de Duivel der Lucht over het eiland, waarvan alleen de kustplaatsen bewoond zijn, over zijn meren en over zijn bergstroomen.

Toen het bijna geheel duister was, staken de beide luchtreizigers de Straat van Belle Isle over, die New-Foundland scheidt van het vaste land van Amerika.

Plotseling verhelderde een helle lichtstraal de donkere rotsen op vijfhonderd meter der machine — Raffles had het zoeklicht in werking gebracht.

In het schitterende licht van het zoeklicht, kon Charles, die zich half over den rand van het schuitje had gebogen, zeer duidelijk de talloze inhammen, met ontelbare eilandjes bezaaid, waarnemen.

De kust vertoonde een zeer grilligen vorm en was als het ware bestrooid met rotsblokken.

De landstreek deed zich aan het oog van den jongen man voor als een kale rotsvlakte, op honderden plekken ingevreten door de woedende golven van den oceaan.

De maan was opgekomen en bescheen op fantastische wijze dit onherbergzame oord.

De koude was zoo fel, dat de beide luchtreizigers hun wollen mutsen dicht over hun hoofd hadden getrokken en ieder een zwaren pels hadden aangetrokken, die hen nog maar ternauwernood tegen de vreeselijke koude beschermde.

Het was tijd dat zij landden.

Raffles gevoelde, dat zij niet langer ongestraft in deze ijzig koude luchtlagen, op deze hoge breedte konden vertoeven.

Hij zocht naar een geschikte landingsplaats, vloog over de Hammington-baai en de zeer diepe kreek, die er mede in verbinding staat, haalde den hefboom van het hoogtestuur over en liet de machine aanzienlijk vaart verminderen.

Op eenige kilometers voor het kleine visschersdorp Hope Dale, streek de „Duivel der Lucht” als een reuzen meeuw neder op een uitgestrekt tafelland, dat zich eenige honderden voeten boven den zeespiegel verhief.

De vliegmachine stond stil.

Het zoeklicht was gedoofd.

Diepe duisternis heerschte alom, die alleen werd opgehelderd door het licht van de maan.

Het tafelland was omgeven door reusachtige rotsblokken, die het aan bijna alle zijden insloten en grillige, monsterachtige schaduwen op het bijna geheel vlakke bergplateau wierpen.

— Ik geloof, dat wij het niet beter hadden kunnen treffen! zeide Raffles tevreden. Het kan midden in de Sahara nauwelijks eenzamer zijn. Daarginds onder aan de klippen, op ongeveer drie kilometers van ons af, zie ik de lichten van een klein stadje. Waarschijnlijk Hopedale, dat de eerste plaats is van de Byron Baai af gerekend.

— Maar als wij hen kunnen zien, dan moeten zij ons toch hebben zien naderen! riep Charles uit.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk, want door het felle licht, dat het zoeklicht uitstraalt, is het bijna onmogelijk de machine zelve te zien, en bovendien had ik het reeds geruimen tijd voor de landing gedoofd. Kom Charles, laten wij een uur heen en weer loopen, om den bloedsomloop in onze verstijfde ledematen te herstellen. Het is bitter koud. Na die wandeling zal een warme maaltijd ons uitstekend smaken.

De beide vrienden begonnen nu met stevige snelle passen het tafelland op en neder te loopen, dat ongeveer een halven kilometer lang en twee honderd vijftig à driehonderd meter breed was.

De langste zijde liep evenwijdig met de kust, en daalde daarheen af in een steile, geheel en al onbeklimbare helling.

Niets dan het eentonig ruischen van de branding werd op deze eenzame plek gehoord.

Zwijgend liepen de beide vrienden geruimen tijd op en neder, totdat zij hun bloed weder warm door hun aderen voelden stroomen en hun verstijfde ledematen hun gewone lenigheid terug hadden gekregen.

— En nu moeten wij maar eens iets eten, beste jongen, riep Raffles vrolijk uit. Wel is waar kunnen wij geen vuur aanmaken, omdat hier geen enkele boom groeit, maar wij moeten

het dan maar weder met den electrischen oven klaar spelen. Of neen, wacht eens — in de mand moet zich een groot spiritustoestel bevinden. Wellicht verspreidt dat nog eenige warmte en de aanblik van een flinke vlam zal ons misschien de bittere koude wat doen vergeten.

Charles was reeds in de machine geklommen en kwam nu terug met een groot spiritus-comfoor, dat spoedig helder opvlamde.

De beide vrienden namen op een tiental meters van de machine plaats en zetten zich ieder aan een kant van het groote spiritustoestel, welks blauwachtige vlam hun gelaat spookachtig verlichtte.

Spoedig kookte het water en een geurige kop thee verwarmde het inwendige van de beide luchtreizigers.

De maaltijd bestond in een groot stuk geconserveerd vleesch en een blik ingemaakte groenten, terwijl scheepsbesluit de plaats van brood moest innemen.

Zij hadden zoo ongeveer een half uur in opgewekt gesprek bijeen gezeten, toen Raffles plotseling zijn vork uit de hand legde en met gespannen aandacht luisterde.

— Wat is er! vroeg Charles verwonderd.

— Hoor jij niets?

Charles spitste de ooren en keek toen zijn vriend ongerust aan.

— Wat is dat voor een zonderling gebrom? vroeg hij.

— Wel, antwoordde Raffles lakoniek, als ik mij niet vergis, is dat het gebrom van een beer.

— Van een beer! riep Charles verwonderd uit.

— Ik zie al, wat het is, merkte Raffles glimlachend op. Je hebt nog geen etmaal geleden Londen verlaten en daarom komt het je niet in de gedachte, dat wij ons op dit oogenblik op den zestigsten lengtegraad en op twee en vijftig graden noorderbreedte bevinden. Kortom, mijn waarde Charles, wij zijn hier in een zeer koude streek, die op bijna dezelfde breedte als Alaska is gelegen en je zult wel weten, dat het daar ontzettend koud kan zijn. Welnu, in deze hooge streken zijn ijsberen volstrekt niets bijzonders.

— Dus je denkt dat wij zooeven het gebrom van een ijsbeer hebben gehoord?

— Dat denk ik niet alleen, maar ik ben er zeker van.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of een vreeselijk gebrul op vrij korten afstand deed de lucht daveren.

De beide mannen sprongen overeind en staarden in de duisternis, in de richting van waar het schrikwekkende geluid kwam.

Zij grepen hun geweer, dat zij voor alle zekerheid met zich hadden medegenomen en stonden nu onbeweeglijk stil, dicht tegen elkan-

der aangedrukt en trachtende de duisternis met hun blikken te doorboren.

Plotseling schreeuwde Raffles:

— Daar is het monster!

Inderdaad kwam, op nauwelijks honderd meters afstand, een reusachtige ijsbeer op een kort sukkeldrafje achter een groot rotsblok te voorschijn.

— En daar is er nog een! riep Charles uit. En daar....

— En daar links zie ik er nog een verschijnen! riep Raffles. Ik geloof dat het een warm werkje wordt, beste jongen, en ik denk dat wij er verstandig aan doen het veld voor deze heeren te ruimen. Het lijkt wel alsof er een geheele familie, wat zeg ik — een geheele volksstam op ons afkomt. Wij zijn vermoedelijk op een geheele berenkolonie terecht gekomen en nu zijn de bewoners terecht vertoord op ons, dat wij zoo brutaal bij hen zijn binnengedrongen. Laat ons naar de machine retireeren. Jij klimt in het schuitje en ziet of alles in orde is.

— Maar niet, dan nadat ik een paar van die monsters heb neergelegd, riep Charles uit.

— Als wij er den tijd maar toe hebben! schreeuwde Raffles.

De beide vrienden waren naar hun machine teruggesneld en knielden er nu voor neder, zoodat zij de maan in hun rug hadden.

De voorste beren — er waren er acht in het geheel, waren nu op nauwelijks vijftig meter afstand.

De twee vrienden hieven tegelijkertijd hun geweer op, legden aan en drukten af.

Luid weergalmden de twee schoten te midden van de klippen, die zich rondom het tafelland verhieven.

De twee voorste beren stieten een verschrikkelijk gehuil uit en buitelden, doodelijk verwond, over den kop.

Maar onverstoorbaar kwamen de andere dichterbij.

Weer klonken twee schoten, maar slechts een der beren was doodelijk gewond, de andere kwam dreigend naderbij.

En op dat zelfde oogenblik riep Charles uit:

— Daar schuins achter ons komen er nog meer aan, Edward.

— Maar zijn wij hier dan in een geheel berendorp te land gekomen! riep Raffles uit.

Hij legde nogmaals aan, en weer stortte een der reusachtige witte monsters neder, in het hart getroffen door zijn nooit falend schot.

Maar de toestand werd kritiek.

De beide vrienden zagen wel in, dat zij het tegen deze overmacht niet zouden kunnen volhouden.

Reeds waren twee van de bloeddorstige monsters hen tot op tien meters afstands genaderd.

De voorste had zich al opgericht en kwam met opgeheven voorpooten en vreeselijk brullend op hen toe.

— Dat is geen partuur, Charles, schreeuwde Raffles. Vooruit, in de cockpit en laat die paar scheepsbeschuiten en dat aangebroken blikje groenten maar in den steek. Onze huid gaat nu voor.

Vlug als een eekhoorn sprong Charles in de cockpit en vergewiste zich, dat alle machine-deelen uitstekend werkten.

Toen legde hij den loop van zijn geweer over den rand van het schuitje en trof een van de beide ijsberen midden in het hart.

— Ik dank je, Charles, het was hoog tijd! schreeuwde Raffles. Breng de vertikale schroef in beweging, ik kom bij je.

De schroefbladen begonnen zich langzaam te verheffen. Raffles loste nog eenmaal zijn geweer op de naderende beren, wierp het toen in de cockpit en sprong er toen zelf met de behendigheid van een aap in. Het was hoog tijd.

Brullend naderden een zestal zeer groote ijsberen, uitgehonderd en aangelokt door de lucht van het bradende vleesch, maar reeds trilde de machine door de kracht van de vertikale schroef, die steeds sneller begon te draaien.

Raffles nam het wiel ter hand en greep den hefboom, waarmee de snelheid vermeerderd werd.

Langzaam begon de „Duivel der Lucht” zich van het onherbergzame tafelland te verheffen.

— Ik neem zonder eenig leedwezen afscheid van dit land, Charles! schreeuwde Raffles. Wij hadden er ons hachje bij kunnen inschieten! Maar wat drommels — de schroef lijkt niet te trekken! Wat stijgen wij langzaam!

Hij had nauwelijks uitgesproken of een ontzettend gebrul deed de mannen verschrikt omkijken.

Een der ijsberen, nog een jong dier, had op het laatste oogenblik den rand van het schuitje met zijn voorpooten gegrepen en leunde nu half over het achterste gedeelte van de vlieg-machine, welke hij door zijn zwaar gewicht in haar vlucht belemmerde.

Het wilde dier brulde op ontzettende wijze en trachtte uit alle macht met zijn achterpooten steun te vinden aan de gladde aluminium buis, die het schuitje droeg.

Raffles aarzelde geen oogenblik.

Hij haalde zijn revolver uit de tasch, spande den haan van het wapen, wendde zich half om, drukte den loop tegen den kop van het dier, dat reeds bijna boven op de vlieg-machine was geklauterd, en haalde den trekker over.

Doodelijk getroffen gleed de ijsbeer van de machine — nog even trachtten zijn stuip-

trekkende pooten houvast te vinden en toen plofte het witte, zware lichaam omlaag.

— Als men van avonturen spreekt, zeide Raffles, terwijl hij zich omkeerde, dan was dit er geloof ik wel een!

— Wij zijn ook maar ternauwernood ontsnapt, Edward!

— Dat kun je gerust zeggen! Als we onze trouwe vlieg-machine niet bij de hand hadden gehad, zouden die witte monsters op dit oogenblik waarschijnlijk reeds met smaak op ons hachje knauwen!

— Maar ik heb mijn mooie spiritusstel in den steek moeten laten! riep Charles kwaad. Dat zal ik die roovers nooit vergeven.

— Misschien heb je dat gedaan, om mij het leven te kunnen redden: zeide Raffles, terwijl hij Charles de hand drukte. Zonder dat praktische schot zou die reusachtige witte duivel mij als een ledige eierschaal hebben platgedrukt.

— Daar spreken wij niet over, Edward! riep de jonge man uit. Jij hebt mij zoo herhaalde malen het leven gered, dat die enkele keer, waarop ik jou een kleinen wederdienst kan bewijzen, in het geheel niet in aanmerking komt.

— Goed! Goed! Dan zullen wij het er voor houden dat wij quitte zijn.

— Waar gaan wij nu heen?

— Wel, waar zouden wij heengaan! herhaalde Raffles glimlachend. Recht naar San Francisco toe, mijn jongen! En ik zou je raden nu maar weer te gaan slapen, want de nacht zal niet zeer vroolijk zijn, denk ik.

Ik kan het licht nu niet meer laten werken en er zal van het slapende Amerika nu wel weinig te zien zijn, want wij moeten op groote hoogte blijven.

— Hoe ver bedraagt de afstand ongeveer van hier tot San Francisco?

— Ruim twee en vijftig honderd kilometer in rechte lijn!

— Hoe laat is het nu?

— Half negen!

— Zoodat wij daar kunnen zijn?

— Als alles goed gaat, morgenmiddag om drie uur!

— Maar dan is het nog klaarlichte dag!

— Dan blijven wij, als het noodig is, nog een paar uren in de lucht! Maar ik weet wel een plek op de kust te vinden, die zoo eenzaam is, dat wij er gerust bij het intreden van de schemering kunnen landen. En ga nu slapen, wat ik je verzoeken mag, want wij zullen morgen onze krachten noodig hebben. Als je wakker wordt zal ik je wel zeggen, welke richting wij moeten houden.

Charles drukte zijn vriend krachtig de hand, wikkeld zich in zijn deken, en was spoedig daarop in diepe rust verzonken.

Intusschen vloog de „Duivel der Lucht”

met steeds toenemende snelheid dwars over de Woltshish bergen, na het meer van Petastikopau achter zich te hebben gelaten.

De machine bevond zich nu op een hoogte van twee duizend meter, teneinde de bergtoppen te kunnen vermijden en de koude was hier bijna ondragelijk.

Raffles liet de machine spoedig iets meer naar rechts afwijken.

En eenigen tijd later vloog de machine in duizelingwekkende vaart over de zuidelijke punt van de onmetelijke Hudson-baai, eender grootste zee-inhammen ter wereld.

Het meer leverde, beschenen door de zilveren stralen van de maan, een heerlijk schouwspel op, maar Raffles had geen tijd er zijn aandacht aan te wijden — de machine vloog met onverminderde vaart voort en had spoedig de reusachtige baai achter zich gelaten.

Zij vloog over de Moose Rivier en volgde daarna den noordelijken oever van het Bovenmeer, het Lake Superior, dat in grootte met het meer van Genève kan wedijveren.

Opnieuw moest hij nu een bergketen passeeren, op welks hellingen ontelbare kleine stroompjes ontsprongen, die even zoovele meren van verschillende grootten vormden.

De vliegmachine bevond zich thans in het hartje van Noord-Amerika boven den Staat Manitoba, die nog geen halve eeuw geleden het schouwspel was van de worsteling der steeds terug dringende roodhuiden en de bleekgezichten, die steeds verder in hun jachtvelden en in hun maagdelijke oerwouden doordrongen.

Reeds begon het in het Oosten langzamerhand te dagen, een flauwe schemering begon zich over het aardrijk te verspreiden en toen Raffles zijn blik omwendde, werd hij getroffen door het verrukkelijk schouwspel, dat zich aan zijn blikken voordeed.

Zijn oog gleed over het Bovenmeer, dat als een dof glanzende spiegel, zonder eenige rimpeling, zich onder hem uitstreckte, en over de toppen der onmetelijke bergen, die reeds door de eerste stralen der zon verguld werden.

Plotseling trokken de ochtend-nevelen op — het was dag!

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stootte Charles aan, die nog in diepe rust verzonken was.

De jonge man richtte zich nog half-slapend overeind, en aan den verwilderden blik van zijn oogen was het te zien, dat hij zich in het eerste oogenblik niet bewust was, waar hij zich bevond.

Maar toen hij zijn oogen had uitgewreven en zich had uitgestrekt, ontsnapte hem een kreet van bewondering en ook hij liet zijn oogen ontroerd over het heerlijke schouwspel

dwalen, dat deze vruchtbare streken van Amerika opleverden.

— Wat is het hier schoon! riep hij opgetogen uit.

— Dat is het zeker! zeide Raffles. Maar ik zal van die schoonheid niet meer kunnen genieten, want ik wil nu ook wel eenige uren slapen. Het is nu half acht — wek mij om twaalf uur.

— Waar bevinden wij ons ongeveer?

— Zie je die blinkende streep daar voor ons?

— Ja zeker!

— Welnu, dat is Missouri.

Inderdaad, de koene luchtreizigers waren den machtigen stroom, een der grootste rivieren ter wereld, en zeker een der schoonste, genaderd!

Spoedig bevonden zij er zich op een hoogte van duizend meter boven en zelfs op die hoogte kon men in de heldere atmosfeer duidelijk het groote aantal schepen ontwaren, die, met katoen en andere producten van het land beladen, op weg waren naar de Golf van Mexico, waarin de Missouri uitmondt.

— Wij hebben dus al een goed eind van den afstand afgelegd? vroeg Charles.

— Ongeveer drie vijfde! Als alles goed gaat, zullen wij nog voor drie uur aangekomen zijn. Hier, neem het stuurtoestel over — en denk erom dat je me nu laat slapen.

— Moet ik op het kompas sturen?

— Ja, je kunt in zuiver westelijke richting een paar streken zuidelijk aanhouden!

— Maar vier en een half uur slapen is toch onvoldoende! riep de jonge man uit.

— Het is integendeel meer dan voldoende! Als wij eenmaal in San-Francisco zijn, kunnen wij onze schade inhalen.

Met die woorden liet Raffles zich achterover glijden en was het volgende oogenblik in diepen slaap verzonken.

Zonder ophouden en met ontzettende snelheid bleef de „Duivel der Lucht” zijn wonderlijken tocht over Centraal-Amerika voortzetten.

Achtereenvolgens vloog zij over de Zwarte Heuvels, over de North Platte rivier en over het geweldige gebergte, hetwelk aan de monding van de Mackenzie ligt en zich bijna over de geheele lengte van Noord-Amerika uitstrekt en zelfs over geheel Mexico en de Midden-Amerikaansche Staten, tot aan de golf van Panama — het onvergelykelijke Rotsgebergte, de langste bergketen die bestaat.

Om kwart voor twaalfen bereikte de machine het Groote Zoutmeer en steevende zij met onverminderde vaart over Utah, de beroemde Mormonen-hoofdstad.

Het was of Raffles daarop gewacht had,

want hij werd wakker zonder dat Charles hem behoefde te wekken.

Hij wierp een blik over den rand van het schuitje en zeide op vragenden toon:

— Het Groote Zoutmeer?

— Ja!

— Heb je den tempel van den grooten voorganger der Mormonen, Uriah Smith, gezien?

— Tot mijn spijt niet!

— Geef mij nu het stuurtoestel maar weer over — het laatste eind van den weg wil ik zelf sturen, teneinde een geschikte landingsplaats te kunnen vinden.

Met dezelfde snelheid werd de tocht voortgezet.

Raffles had de machine aanzienlijk doen stijgen en zoo deden zich de talloze kleine meren, die men tusschen het Groote Zoutmeer en de kust van den Grooten Oceaan aantreft, niet grooter voor dan zakspiegeltjes, glanzend in de warme zon.

De vliegmaschine volgde op dit oogenblik den loop van de Humboldt rivier, die bij San Francisco in den Grooten Oceaan uitmondt.

Precies om twee uur klom de machine nog wat in de blauwe lucht omhoog, teneinde de toppen van de heerlijke Sierra Nevada onder zich te kunnen laten, die zich als een onafgebroken keten langs den geheelen oever van den Oceaan uitstrekt.

Om half drie slaakte Charles een luiden kreet.

Zijn oogen glansden en verrieden de grootste opwinding.

Hij wees met de hand naar een punt aan den horizon en riep uit:

— San Francisco!

De witte stad aan den horizon werd zienderoog grooter.

Raffles haalde den hefboom van het hoogtestuur nogmaals over, en de machine steeg tot een hoogte van drie duizend meter, waarop zij van de aarde geheel onzichtbaar was.

Juist om drie uur vloog de „Duivel der Lucht” boven de stad.

In breede kringen cirkelde zij boven de zee en de kust, als om een goede landingsplaats uit te kiezen.

Daarop richtte Raffles het toestel recht naar Punte Arena, dat op een vijftal kilometers ten noorden van San Francisco is gelegen.

In groote spiralen daalde de machine, tot boven de rots.

Het scherpe oog van Raffles scheen eindelijk een goede landingsplaats te hebben ontdekt.

Boven een tamelijk groot plateau bracht hij de vertikale schroef in werking, zoodat de machine als het ware in de lucht stilstond.

En nu daalde zij langzaam als een reusachtige gier op de rotsen neder, die zich op

deze plek bijna duizend voet boven den zeespiegel verhieven.

Geleidelijk vielen de schroefbladen weder langs de as neder en eindelijk stond de machine stil.

De beide mannen wierpen elkander een veelzeggenden blik toe en drukten elkander zwijgend de hand.

Daarop ontdeden zij zich van het masker dat hun oogen beschermde, wierpen de plaids weg, die hun voeten bedekten en stegen uit.

Hun ledematen waren door de lange reis en het stil zitten zoodanig verstijfd, dat het wel een half uur duurde, voordat zij ze weder behoorlijk konden bewegen.

— Waar bevinden wij ons hier eigenlijk? vroeg Charles, terwijl hij nieuwsgierig rondkeek.

— Op een der uitloopers van de Sierra Nevada, of liever op de helling van dat gebergte en wel aan de zijde van de zee. (Zie je die smalle, glinsterende streep daar in de verte, die zoo in de zon blinkt?)

Charles keek in de aangewezen richting en knikte.

— Dat is de spoorweg die over een groot gedeelte de kust van den Grooten Oceaan volgt en die natuurlijk ook San Francisco aandoet.

— Maar de machine zal hier ontdekt worden! riep Charles uit.

— Wij zullen dan ook zoo verstandig zijn haar uit elkaar te nemen en te verbergen! zeide Raffles. Zie je daarginds dat groote rotsblok?

— Daar naast die groep zware boomen, meen je?

— Ja juist! Het lijkt mij een uitstekende plek om de machine te verbergen. Laten wij maar dadelijk aan het werk gaan!

De beide mannen grepen de vliegmaschine aan één zijde vast en rolden haar over de dikke gummiwielen vrij gemakkelijk over het rotsplateau naar de aangewezen plek.

Hier hielden zij stil.

Voor hen verhief zich een bijna loodrechte rotswand, die echter op verscheidene plaatsen groote openingen vertoonde, ingangen van even zoovele rots holen.

Raffles trad een van die hopen, die hem het grootst toescheen binnen en knikte goedkeurend.

— Dit hol lijkt mij uitstekend voor ons doel geschikt! zeide hij. Kom Charles, laat ons snel de machine uit elkaar nemen. Ik kan dan tevens de accumulatoren weder laden.

De beide vrienden togen dadelijk aan het werk en binnen een half uur was de geheele machine zorgvuldig uit elkaar genomen, en achter in het reusachtige hol neergezet.

Raffles had het zonderlinge bruine poeder

en het zoutzuur, dat hij had medegevoerd, met elkander vermengd en was nu bezig de accumulatoren te herladen.

Daarna droegen beiden de eigenlijke machine, die het geheim van de „Duivel der Lucht” in zich besloot, naar het groepje zware boomen, naast de rots, en verborgen ze daar zorgvuldig onder een hoop aarde en dorre bladeren.

Toen zij hiermede gereed waren, was het vijf uur en reeds begon de duisternis te vallen.

— Wij zullen er verstandig aan doen, spoedig naar de vlakke af te dalen, zeide Raffles, want als wij nog een half uur wachten is het donker.

Hij bestudeerde zijn kompas, en keerde zich om, ten einde de plek goed in zijn geheugen vast te zetten.

— Als wij bij onzen terugkeer weder de boomen in het oog houden, kunnen wij niet missen! riep hij uit. Zij steken een paar honderd voeten boven hun omgeving uit. En laat ons nu eens zoeken naar iets dat op een pad gelijk.

De beide vrienden liepen het rots-plateau ten einde, naar den kant van de zeekust, toen Charles plotseling uitriep:

— Als ik mij niet vergis, zie ik daar een pad!

— En zelfs een goed bruikbaar pad, zou ik zeggen, riep Raffles verbaasd uit. Het lijkt waarlijk wel of het hier voor ons is aangelegd, en toch zal het wel niet anders gebruikt worden dan door steenbokken en holenberen!

— Komen die hier dan nog voor? vroeg Charles verbaasd.

— O ja, minstens even talrijk als ijsberen in Labrador! antwoordde Raffles droog.

Zij daalden nu het rotspad af, dat zich voor hen uitstreckte en vrij spoedig bevonden zij zich aan den voet van de rots.

Daar schopte Charles onverhoeds tegen eenige verkoelde takken en in een hoop asch....

— Er schijnt hier een vuur gebrand te hebben! riep hij verbaasd uit.

— Dat moet wel! mompelde Raffles. Deze streek schijnt dus niet zoo onbewoond te zijn als ik dacht. Kom Charles — laat ons voortmaken, aanstonds valt de duisternis.

Zij liepen nu snel voort, totdat zij na ongeveer een half uur gaans, de voorstad van San Francisco, Sacramento, hadden bereikt. Daar stapten zij op een tram en om zeven uur in den avond bevonden zij zich in het hartje van de beroemde stad aan den oever van den Stillen Oceaan.

HOOFDSTUK IV.

DE INBRAAK.

Den volgenden dag, Woensdag, ontwaakten de beide vrienden op een zacht bed, in een van de voornaamste hotels van San Francisco.

Zij waren beiden uitstekend uitgerust en hadden de vermoeienissen van de reis reeds geheel van zich afgezet.

Zij namen een bad, gebruikten het ontbijt in de fraaie eetzaal, die zoo hoog gelegen was, dat zij vandaar uit een onvergelykelijk panorama over de Sierra Nevada konden genieten, en begaven zich vervolgens te voet naar een van de talrijke schoone parken, welke de stad bezit.

Zij namen plaats op een bank op een afgelegen deel en nu begon Raffles op zachten toon:

— Nu begint het moeilijkste van de onderneming, mijn jongen!

— Je zult zeker wel al een plan beraamd hebben?

— Ongetwijfeld, en ik zal het je nu verklaren! Het slachthuis van den varkenskonink, Armitage, bevindt zich aan de kade in de buurt van de Wellingtonstreet. Uit een inlichting

is mij gebleken, dat de kantoren en dus ook de safe, zich daar eveneens bevinden. Ik ben van plan mij aanstonds als groothandelaar in vee aan Armitage voor te stellen en de zaak eens nauwkeurig op te nemen.

— Kan ik met je mee gaan?

— Ik verlang niets liever, want het is van belang, dat jij ook de inrichting van het huis goed kent, dat morgennacht de eer van ons bezoek zal genieten.

— En wat moet ik voorstellen?

— Wel, je kunt als mijn opzichter medegaan!

— En als hij naar papieren vraagt?

— Zou de Groote Onbekende zich daardoor laten vangen? riep Raffles lachend uit. Het spreekt vanzelf, dat ik die reeds te Londen in onze villa heb gereed gemaakt. Zij zitten op het oogenblik veilig in mijn binnenzak. Ik ben Josuah Brown en jij bent Fred Shark. Ik heb een tienduizend schapen tegen een redelijken prijs af te geven en terwijl wij praten kan jij je oogen eens goed den kost geven.

— Het zal zaak zijn om te weten te komen, waar zich de gouden staven bevinden?

— Zeg maar gerust, dat dat de hoofdzaak is!

— Wanneer gaan wij er heen?

— Aanstonds, want hoe eerder wij van een of ander op de hoogte zijn, hoe beter. Wij hebben nog anderhalven dag voor ons om onze maatregelen te treffen.

De beide vrienden stonden op en maakten een wandeling door het heerlijke park, zooals men die alleen in de groote steden van Amerika aantreft.

Omstreeks elf uur keerden zij weder naar het hotel terug.

Daar verkleedden zij zich op hun kamer met de grootste zorgvuldigheid, voorzagen zich van hun papieren, sloten hun kleederen weg en deden de kamerdeur op slot.

Het hotel was zoo groot en zoo druk bezocht, dat het niemand ook maar een oogenblik in de gedachte kwam, notitie te nemen van den grooten, onbehouden veeboer, die zijn beroep reeds op verren afstand verried en diens opzichter, evenals zijn meester gekleed in een bruin fluweelen pak, de pantalon gestoken in hooge bruine rijlaarzen, en een grooten vilten hoed op de lange haren.

Zij gingen het hotel uit en namen op straat een huurauto, die hen in een half uur tijds naar het slachthuis van Armitage bracht.

Zij hadden eenige moeite met den portier, die hen niet door het hek wilde laten, hetwelk de ontzaglijk groote binnenplaats van het abattoir afsloot, maar een goede fooi bracht den man tot andere gedachten.

Hij vroeg den gewaanden Josuah Brown wat hij wenschte en stelde daarop den chef van het slachthuis per telefoon in kennis van het bezoek.

— Mijnheer Strong verwacht u in zijn kabinet! zeide hij kortaf. De binnenplaats over, dan rechts afslaan, de tweede binnenplaats schuin oversteken, tot de deur No. 3 en daar zal men u wel verder den weg wijzen.

En zonder een woord aan de bezoekers te verspillen, trok de portier zich in zijn loge terug, nadat hij met een reusachtigen sleutel het hooge hek had geopend.

De beide vrienden staken de binnenplaats over, die ruim een kilometer breed was en naarmate zij voortschreden, drong een ontzettend gegil en gejammer van de varkens in hun oor, die in eindelooze rijen langs kettingen zonder einde naar het mes van de slaggers werden gevoerd, die met de regelmaat van een klok en de onverschilligheid van een machine, hun vreeselijk wapen zoovele malen per minuut ophieven en in de nekken der schreeuwende en spartelende varkens plonsden.

— Men moet sterke zenuwen hebben om

dat geschreeuw te kunnen weerstaan, Edward! zeide Charles. Ik geloof niet, dat ik het er zou uithouden.

— Niets dan gewoonte! antwoordde Raffles. De slaggers zelve zullen dat ook een paar dagen lang vreeselijk hebben gevonden, den derden dag vonden zij het onaangenaam en den vierden dag dachten zij er in het geheel niet meer aan!

— Waarvoor zou deze onmetelijke binnenplaats toch wel dienen?

— Waarschijnlijk om er de aangevoerde kudden vee tijdelijk te stallen.

— Waar wordt het dan heengevoerd?

— Dat zal ik je zeggen! Zie je daar rechts die zonderlinge houten stellage, die er ongeveer uitziet als de trappen, die naar den bovenkant van een rutchbaan voeren? Welnu, daar worden de dieren langs een smalle gang, waardoor slechts één koe of os tegelijk kan passeeren, naar boven gedreven. Dat is om het tellen van het vee te vergemakkelijken, en tevens om een paniek onder de dieren te voorkomen, wat vroeger wel eens moet zijn voorgevallen, als de voorsten het vreeselijke gejammer van hun makkers in de slachtaal hoorden en weder terug wilden.

— En als zij eenmaal boven zijn? vroeg Charles.

— Dan worden zij langs een zeer flauw hellende plank tot boven in de slachtaal gebracht, tenminste wat de varkens betreft. Vervolgens worden zij door de mannen die daar gereed staan met weergalooze vlugheid bij de achterpooten gegrepen — een lus van touw met een ijzeren haak wordt om die achterpooten heen geslagen — die haak wordt vliegensvlug bevestigd aan den omtrek van een reusachtig groot wiel van bijna acht meter doorsnede, dat langzaam maar onophoudelijk den geheelen dag blijft draaien, en zoo worden de ongelukkige varkens tot vlak voor het mes van hun beul gebracht! Op die manier worden er per dag met gemak van vier tot vijfduizend varkens geslacht.

Charles had zwijgend toegeluisterd.

Hij keek het geweldige houten gevaarte aan alsof hij een schavot voor zich zag en verhaastte zijn tred.

Zij hadden nu de tweede binnenplaats bereikt, staken die over, en liepen op de deur toe, waarboven een groote 3 met zwarte letters geschilderd stond.

Zij bevonden zich in een hal, waarop minstens twintig deuren uitkwamen en waar een voortdurend gaan en komen was van gehaaste kantoorbedienden, telegramloopers en ander personeel.

De gewaande vee fokker greep als het ware in de vlucht een kantoorjongen beet en vroeg hem, waar hij den opzichter Strong kon vinden.

De jongen antwoordde zelfs niet, maar wees eenvoudig op een deur ter rechterzijde van de hal.

Raffles en Charles gingen er regelrecht op toe en de eerste klopte hard aan, met den ruwen stok, dien hij had medegenomen.

Hij wachtte het antwoord zelfs niet af, maar trad brutaalweg binnen, op den voet gevolgd door Charles.

Zij bevonden zich in een groot kantoorvertrek, dat door een balustrade, waarin een klein hekje, in tweeën was gescheiden.

Achter die balustrade bevonden zich een veertigtal schrijftafels, en aan elk van deze meubels zat een klerk te schrijven alsof zijn leven er van afhing.

Een dikke, kleine man, met een volmaakt kaalgeschoren hoofd en borstelige, zwarte wenkbrauwen boven scherpe zwarte oogen kwam naar hen toe en riep, terwijl hij over de balustrade leunde:

— Wat wilt gij hier?

— Mijnheer Strong spreken, mijnheer.

— Die ben ik! Wat wilt ge? vroeg de kleine man ongeduldig.

— Dat gij ons bij mijnheer Armitage brengt!

— Gij durft nog al iets vragen! riep de opzichter verontwaardigd uit, alsof de bezoeker den wensch te kennen had gegeven bij den president aan tafel te worden genoodigd.

— Mijnheer Armitage zal mij wel ontvangen, als ik hem zeg, waarvoor ik kom, ging Raffles onverstoorbaar voort.

— Komt gij voor zaken?

— Dat spreekt vanzelf! En mijnheer Armitage zal er geen spijt van hebben als hij mij ontvangt. Ik heb twintigduizend vette, nog ongeschoren schapen af te geven en dat tegen zeer lagen prijs, want ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik met den handel ophoud!

— Uw naam? vroeg de opzichter kortaf, terwijl hij een klein opschrijfboekje uit zijn zak haalde.

— Josuah Brown en mijn opzichter Fred Shark!

— Wacht hier even — ik zal mijnheer Armitage gaan vragen of hij u kan ontvangen.

De kleine zwarte man baande zich een weg tusschen de schrijftafels door en verdween door een deur, die met groen duffel bekleed was.

Een paar minuten later ging deze deur weer open en Strong wenkte vanuit de verte met zijn hand.

De gewaande veebokker en zijn opzichter openden het hekje en staken de zaal over.

Niet een van de veertig klerken hief ook maar een seconde het hoofd op om de bezoekers na te zien — men was in Amerika, en daar was iedere seconde zoo en zooveel dollars waard.

De opzichter Strong hield de groene deur voor de bezoekers open en liet hen voorgaan.

— Mijnheer Armitage heeft zeven en een halve minuut voor u, zeide hij kortaf.

— Het is niet veel! bromde Josuah Brown, maar ik zal zien het in dien korten tijd klaar te spelen!

De drie mannen liepen een korte gang ten einde en hier opende Strong opnieuw een deur, die hij met een soort van eerbied opende.

De beide vrienden bevonden zich in het spreekvertrek van den almachtigen varkens-koning Armitage!

Het was een vrij groote kamer, gemeubeld met die practische en tevens sierlijke kantoor-meubelen, die men slechts in het land van den dollar vindt.

De deur viel achter hen dicht en Raffles en Charles bevonden zich alleen met den milliardair.

Zonder er bij te denken, hadden zij beiden onwillekeurig verwacht, dat de varkens-koning een dik man zou zijn.

Maar wat zij thans te zien kregen, overtrof zelfs hun stoutste verbeelding.

Voor de schrijftafel aan het raam zat een man, van wien men zich met den besten wil niet kon voorstellen, dat hij ooit in staat zou zijn zich met eigen kracht op te heffen van den reusachtigen leunstoel, waarin hij was gezeten.

Hij geleeke veel op een van de Chineesche, overmatig dikke, afgodsbeelden, die men in sommige tempels in het rijk van het Midden aantreft.

Zijn gelaat was geheel glad geschoren en zoo vet, dat men zijn oogen ternauwernood kon zien.

Zijn kleine neus ging geheel schuil tusschen twee glimmende wangen en zijn drie onderkinen verborgen zijn lagen boord en een slordig gestrikte das, die slechts te zien kwam als hij met moeite het hoofd omwendde.

Deze vleeschstapel keerde zich met inspanning eenigszins naar zijn bezoekers om en keek hen vragend aan.

Raffles begon:

— Ik heb het genoeg met mijnheer Armitage te spreken?

— Ja!

— Mijn naam is Josuah Brown en dit is Fred Shark, mijn opzichter.

— Zoo!

— Ik heb schapen te verkoopen!

— Hoeveel?

— Omstreeks twintig duizend!

— Hoeveel precies?

— Negentien duizend negen honderd acht en zeventig, als gij het precies wilt weten! vervolgde Raffles, die reeds begon in te zien, dat Armitage niet alleen een man van zeer

weinig beweging, maar ook van zoo weinig mogelijk woorden was.

— Prijs? vervolgde de varkenskonink, terwijl hij de dikke rechterhand op het vloeiblad voor hem legde, als tilde hij een gewicht van twee honderd kilo op.

— Vijf en twintig dollar per stuk!

— Gewicht?

— Door elkaar zestig kilo!

— Geschoren?

— Ongeschoren en de wol voor u!

— Wanneer geleverd?

— Aanstaanden Zaterdag.

— Top!

De dikke varkenskonink scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen en strekte de kleine hand uit naar de bel op de schrijftafel.

— Mag ik u nog een vraag stellen, mijnheer Armitage! ging de gewaande Josuah Brown door.

— Neen!

— Neen, zegt gij! riep Raffles uit, die ondanks zich zelf moest glimlachen om het zonderlinge personage over hem, dat zich bijna niet bewegen kon en toch door zijn ontzaglijken rijkdom tot de twaalf mannen behoorde, die de Vereenigde Staten in werkelijkheid besturen.

— Zeven en een halve minuut om! zoo vervolgde de kleine man.

Een geweldige hand viel op de bel neer en op hetzelfde oogenblik trad Strong weder binnen.

— Zaak beklonken! knorde de varkenskonink. 19978 schapen — zestig kilo door elkaar — vijf en twintig dollar per stuk — de wol voor mij! Dag Brown — dag Shark!

En tot zijn eigen onuitspreklijke verbazing, ondervond Raffles, dat hij het volgende oogenblik weder in de gang stond!

In iedere omstandigheid zouden de beide vrienden zeker in lachen zijn uitgebarsten, maar het was thans geen tijd om te lachen, maar om te handelen.

— Gij weet den weg wel te vinden? vroeg de opzichter.

— Dat weet ik zeker! antwoordde Josuah Brown, maar ik wilde u nog wel een vraag stellen, die mijnheer Armitage mij niet den tijd gunde om onder woorden te brengen.

— Haast u dan wat, want ik heb weinig tijd!

— Als ik ook eens vroeg om in gouden staven betaald te worden! riep de gewaande vee fokker.

— Dan zoudt gij een weigerend antwoord ontvangen, want mijnheer Armitage is niet van zins die aardigheid te herhalen.

— Dat spijt mij zeer, hernam Raffles op teleurgestelden toon. Ik had dolgaarne ook eens zulke gouden staven gezien.

— O, als het u alleen daarom te doen is, kan ik u wel van dienst zijn, hernam de opzichter. Gij behoeft mij slechts even te volgen en ik wil u gaarne de staven toonen.

Raffles en Charles wisselden een snellen blik met elkander.

Daarop volgden zij Strong, die de gang afliep, het kantoor weder binnentrad, dit vertrek overstak, nogmaals een deur opende en toen de beide vrienden voorging over de tweede binnenplaats, naar een zware eikenhouten deur, met ijzeren bouten beslagen, die hij met een zonderling gevormden sleutel opende.

De drie mannen traden binnen en bevonden zich nu in een vestibule, aan welks einde zich een steenen trap bevond, welke Strong afdaalde.

Onder aan de trap, die twintig treden telde, liep met eentonige schreden een beambte van het reusachtige slachthuis op en neer.

Hij was in uniform gekleed en een zware revolver stak voor de helft uit een lederen tasch, die met een koppel om zijn middel bevestigd was.

De drie mannen bevonden zich nu in een tamelijk grooten, geheel van beton opgetrokken kelder.

— Wij zijn hier tien meter onder den grond, zeide Strong. En daar bevindt zich onze safe.

Hij wees op een zeer zware stalen deur in een hoek van den kelder.

Zij traden er op toe en nu zeide Strong:

— Gij zult nu wel zoo goed willen zijn u even om te draaien, mijne heeren, ik vertrouw u ten volle en ik weet wel, dat een veekoopers als gij, die zulke verbazende zaken doet, ons niet zal bestelen, maar voorzichtigheid kan in ieder geval geen kwaad; ik moet de letters op het cijferslot verzetten! zeide hij.

— Maar dat spreekt immers van zelf! antwoordde Raffles op jovialen toon. Kom Shark, draai je om, zoodat mijnheer het slot kan openen!

Beide vrienden draaiden zich om, maar tegelijkertijd haalde Raffles snel een zakspiegeltje uit zijn zak en zijn scherpe blik volgde met aandacht het verspringen van de letters.

En toen de opzichter het slot gesteld had, was het nummer onuitwisselbaar in het geheugen van den grooten Onbekende gegrift.

Strong stak nu den sleutel in het slot en opende niet zonder moeite de stalen deur, die bijna twee decimeter dik was.

Zij traden nu een klein vertrek binnen, dat geheel uit staal en beton was opgetrokken, terwijl hier geen enkel lichtstraaltje doordrong, zoodat men er niet anders bij kon zien dan met kunstlicht.

Strong draaide den schakelaar van het elektrische licht om, wees op een aantal kisten,

die in een hoek in de safe opgeengestapeld waren.

Hij trad op een daarvan toe en sloeg het deksel open.

— Daar zijn de staven! zeide hij.

Josuah Brown en Fred Shark traden nieuwsgierig nader en de eerste nam een der gouden staven uit de kist, die bijna twee voet lang en eenige duimen dik en cylindervormig waren.

— Wel verbazend! riep hij opgetogen uit, dat ziet er mooi uit, mijn waarde mijnheer Strong. En gelooft gij waarlijk, dat al dat goud hier veilig bewaard is?

— O, daar kunt gij wel gerust op wezen, mijnheer Brown! antwoordde de opzichter. Ik geloof niet, dat eenige inbreker het zou wagen zijn krachten op onze safe te beproeven. Hij zou om te beginnen het buitenste hek door moeten, vervolgens de groote binnenplaats oversteken, dan de zware eikenhouten deur van dit gebouw forceeren, vervolgens den bewaker met zijn revolver voorbij gaan, die des nachts bovendien nog een kameraad met een bloedhond bij zich krijgt en eindelijk deze deur openen, die van het dikste nikkelstaal is gemaakt, en zoo hard is, dat zelfs de beste inbrekerswerktuigen er op zouden afglijden!

Josuah Brown knikte bewonderend en legde de staven weder in de kist.

— Ik dank u voor de moeite die gij u hebt gegeven, mijnheer Strong! Ik kan nu tenminste in de plaats van mijn inwoning zeggen, dat ik voor eenige duizenden dollars aan staven goud heb gezien.

Hij haalde een vijf-dollarbiljet uit zijn zak en overhandigde het aan den opzichter, die geen Amerikaan had moeten zijn, als hij het niet snel en behendig in zijn eigen zak had doen glijden.

De beide vrienden verlieten weder de safe, voorafgegaan door den opzichter en Raffles liet zijn scherpen blik snel en onderzoekend over de inwendige inrichting van de cel rondwalen.

Toen hij buiten stond, wist hij, dat hij er desnoods in tastbare duisternis den weg zou kunnen vinden.

Op de binnenplaats nam Strong met een krachtigen handdruk afscheid van den nieuwen leverancier en Raffles en Charles liepen haastig naar het groote hek en stonden even later weder op straat.

Een half uur daarna bevonden zij zich weder, zonder te zijn opgemerkt, in de kamer van hun hotel, waar zij zich spoedig verkleedden.

— Wel Charles, wat denk je er wel van? vroeg Raffles glimlachend, nadat zij alle sporen van hun verkleeding zorgvuldig hadden uitgewischt.

— Wel, ik zou zeggen, dat het een zeer gewaagde onderneming is!

— De gewaagste ondernemingen slagen meestal het best! merkte Raffles wijsgeerig op.

— Maar denk eens aan dien hond! Aan de beide deuren, en aan de twee oppassers.

— O, als het anders niet is! riep Raffles uit. Dat baart mij de minste zorg. Voor mij bestaat de grootste moeilijkheid hierin, hoe wij ongemerkt zullen binnen komen. Maar mij dunkt dat er nog wel een andere ingang is, dan alleen die van het groote hek.

— Hoe denk je de bewakers en den hond onschadelijk te maken?

— Door een dosis van ons gas, dat ons reeds vroeger onschatbare diensten heeft bewezen! hernam Raffles.

— Maar de kelder is zeer groot!

— Dan maken wij de dosis wat sterker, of wij laten het gas langer inwerken.

— Wanneer beginnen wij?

— Nog hedenavond! Het is Woensdag en overmorgen moet het geld worden uitbetaald.

— En hoe krijgen wij de kisten weg?

— Wij zullen ze in een auto laden, die in een dwarsstraat zal blijven wachten. Wij zullen vanmiddag de plaatselijke gesteldheid van het gebouw, waarin zich de safe bevindt, nog eens nauwkeurig nagaan.

Inderdaad besteedden de beide vrienden dien zelfden middag aan een grondig onderzoek van de omgeving van het slachthuis.

Zij kwamen daarbij tot hun vreugde tot de ontdekking, dat het gebouw, waarin zich het goud bevond, tamelijk dicht bij den muur stond, die het geheele slachthuis omgaf, en die aan deze zijde langs een smalle, weinig begane straat liep.

Des avonds om elf uur verlieten de beide vrienden het hotel.

Hun geringe bagage hadden zij in een kleine reistasch gedaan.

Terwijl Raffles de werktuigen, die bij zijn gevaarlijke onderneming moesten dienen, in eenige zorgvuldig verborgen zakken van zijn costuum, bij zich droeg.

Zij begaven zich naar een verhuurder van auto's in de buurt en daar Amerika het land is, waar men letterlijk alles kan koopen of huren, hadden zij weinig moeite, tegen borgstorting van een waarborgsom een tamelijk versleten huur-auto te krijgen, die zeker geen opzien zou baren.

Het sloeg twaalf uur, toen de auto stil hield aan het begin van de stille zijstraat, waar zich op dat oogenblik geen levende ziel bevond.

Het was er zoo donker, dat men nauwelijks vijf meter voor zich uit kon zien.

De beide vrienden verlieten de auto en liepen ongeveer twintig meter verder, tot zij de achterzijde van het kleine gebouw bereikt hadden.

Zij verzekerden zich dat er niemand in de

buurt was en klommen op den muur, met behulp van een dun knoepentouw, aan het einde voorzien van een haak met gummi bekleed, welke Raffles behendig om een van de spijlen van het ijzeren hek geslingerd had, zoodat het zich boven op den muur bevond.

Binnen enkele minuten waren de beide vrienden op den muur geklommen en lieten zij zich aan de andere zijde onhoorbaar weder zakken.

Zij bonden zich nu hun maskers voor en slopen behoedzaam naar den achtermuur van het gebouwtje en vervolgens langs een der zijmuren naar den voorkant.

Maar plotseling trok Raffles zijn metgezel met een snelle beweging weder achteruit!

Zijn scherp oor had de eentonige schreden van den schildwacht vernomen!

Inderdaad voor de schatkamer van den varkenskonink liep met regelmatigigen stap een beambte in uniform op en neer.

Telkens liep hij tot op eenige meters voorbij den voorgevel, om zich dan op de hielen rond te draaien en zijn nachtelijke wandeling voort te zetten.

Raffles had dit spoedig genoeg gemerkt en hij fluisterde Charles in het oor:

— Houd je doek bij de hand. Den eersten keer dat hij weder terug komt, maken wij hem onschadelijk!

De beide vrienden stonden nu in de schaduw van den zijgevel en luisterden met kloppend hart naar de schreden van den schildwacht.

De stappen waren eerst bijna geheel weggestorven, maar werden nu iedere seconde duidelijker.

Raffles wenkte Charles en trad zoo ver mogelijk naar voren, tot dicht bij den hoek van het gebouw.

Nauwelijks was de bewaker hen voorbijgegaan, op ongeveer twee meter afstand, of de beide vrienden sprongen op hem toe, wierpen hem ter aarde en knevelden hem zoo behendig snel, dat de man zelfs geen tijd had om een kreet te slaken of naar zijn revolver te grijpen.

Charles bond hem handen en voeten stevig met een stuk van het touw, dat hem bij dergelijke ondernemingen nooit verliet en daarop droegen de beide vrienden den bewaker snel naar de achterzijde van het gebouw, waar het volmaakt donker was.

Zij legden hem behoedzaam neder, vergewisten zich nogmaals, dat hij zich onmogelijk kon verroeren, en dat de doek om zijn mond stevig bevestigd was en snelden nu naar de voorzijde van de schatkamer.

Charles boorde een gat in de eiken deur, terwijl Raffles het gastoestel in gereedheid bracht, een nikkelen bus van nauwelijks een liter inhoud, voorzien van een elastieken slang.

Hij stak deze door het geboorde gat, draaide de kraan van het toestel open en legde het oor tegen het paneel van de deur.

Binnen bleef alles stil.

Maar er waren nog geen vijf minuten verlopen of het scherp oor van den Grooten Onbekende hoorde hoe wankelende schreden de steenen trap beklommen.

Een trek van ongerustheid vloog over zijn scherp-besneden gelaat.

Als de bewakers en de hond de deur konden bereiken, was alles verloren.

Maar op het laatste oogenblik schenen de krachten der bewakers hun te begeven.

Raffles hoorde een doffen val en het hout van de deur trilde toen er een zwaar lichaam tegenaan viel.

— Het is gelukt! fluisterde Raffles opgewonden. Nu vlug aan het werk. De maskers voor!

De twee vrienden bonden zich een van gaas voorzien en met een in een zeker vocht gedrenkt soort muilkorven voor neus en mond en binnen enkele minuten had Raffles de eiken deur geopend, die voor zijn vaardige handen geen hinderpaal opleverde.

Zij struikelden beiden over het lichaam van een der bewakers, dat vlak voor de deur lag, met de revolver in de rechterhand geklemd, en een lantaarn in de linker, die echter door de inwerking van het gas was uitgegaan.

Bij het licht van hun electrische zaklantaarn vonden de beide vrienden spoedig het lichaam van den tweeden bewaker, dat boven aan de steenen trap lag.

De hond had het zelfs niet tot de eerste trede kunnen brengen; het monsterachtig groote dier lag met de tong uit den bek, de vreeselijke slagstanden ontbloot, beneden in den kelder.

Charles ging spoedig de eiken buitendeur weder sluiten en vroeg toen eenigszins ongerust aan Raffles:

— Zij liggen daar zoo onbeweeglijk — het gas zal hen toch niet gedood hebben?

— Neen, beste jongen! stelde Raffles hem gerust. Mijn middeltje bedwelmt de menschen zeer snel en voor eenige uren, maar het doodt hen niet! Zelfs de hond is slechts bewusteloos. En nu vlug voortgemaakt!

Hij haalde het papiertje te voorschijn waarop hij het nummer van het cijferslot had geschreven, stelde het slot en had binnen weinige oogenblikken de deur van de safe geopend.

De kisten stonden er nog juist zooals hij ze dien zelfden ochtend gezien had.

Er waren er zes, ieder ongeveer veertig kilo wegend.

Voor twee sterke mannen, als Raffles en Charles kon dit volstrekt geen bezwaar zijn.

Zij droegen de kisten eerst een voor een tot

vlak bij de eiken buitendeur en vandaar naar den hoek van den muur, dien zij zooeven waren overgekomen.

De bewaker lag met oogen, die van schrik en woede uitpuilden, naar hen te kijken, maar hij was tot volslagen machteloosheid gedoemd.

Dit alles had nauwelijks een half uur geduurd!

Charles klom weder met behulp van het knoopentouw het eerst op den muur, keek scherp in het rond, en luisterde nauwkeurig, en heesch toen een voor een de kisten op, om ze aan de andere zijde van den muur weder neder te laten.

Een kwartier later waren alle kisten veilig

en wel in de auto opgestapeld, welke Charles tot vlak bij den hoek van den muur had gereden.

Op het oogenblik, dat Raffles achter het stuurwiel plaats nam en de auto in beweging wilde brengen, greep Charles hem bij den arm en fluisterde heesch:

— Hoor je niets?

Raffles spitste de ooren en riep met gesmoorde stem:

— Ja, het is alsof er aan den anderen kant van den muur luid gesproken wordt. Zou de zaak al ontdekt zijn? Nu, wij zullen dat maar niet afwachten. Vlug naar onze machine!

HOOFDSTUK V.

ACHTERVOLGD.

Zoo snel de oude, wrakke auto wilde loopen, sloegen de beide vluchtelingen den weg in, die naar Sacramento en vandaar naar Punta Arena liep.

Binnen een uur hadden zij het strand bereikt en de geoefende blik van Raffles had spoedig de plek ontdekt, waar zij dien morgen het tafelland waren afgedaald.

Hij reed de auto zoo dicht mogelijk tot den hoek van de rots.

Snel en zwijgend begonnen zij den buit in veiligheid te brengen.

De nacht was donker en er woei een vrij sterke wind.

Bijna op den tast moesten de beide vrienden, telkens een der zware kisten tusschen hen beiden in dragende, de helling beklimmen, die naar den top van het tafelland voerde.

Het was een zware inspannende arbeid en het duurde ruim een uur, voor alle kisten veilig en wel boven waren.

Met een zucht van verlichting lieten zij de laatste kist met de gouden staven uit hun handen glijden.

Toen vroeg Raffles:

— Heb jij veel behoefte aan slaap, Charles?

— Op het oogenblik nog niet!

— Dat is gelukkig, want ik geloof dat wij er goed aan zullen doen, spoedig het hazenpad te kiezen. Daar boven in de vrije lucht kun je zooveel slapen als je maar wilt.

— Maar ik verzeker je, dat ik nog in het geheel geen slaap heb! verzekerde de jonge man.

— Zoo veel te beter, dan maar snel aan het werk.

Zij traden het groote hol binnen en bij het licht van een electrische zaklantaarn begonnen zij met de ineenzetting van het toestel.

Raffles ging de machine weder opgraven, reinigde haar zorgvuldig en monteerde haar met groote zorg in het schuitje, terwijl Charles de beide schroeven op hun plaats stelde.

Plotseling hield Raffles op en hief het hoofd op.

De wind bracht een geluid tot hen over, dat hen in deze omstandigheden wel met schrik moest vervullen — het waren menschenlijke stemmen!

En heel in de verte, in de vlakke, hoorde Raffles flauwtjes het geblaf van een hond.

— Zouden wij al ontdekt zijn? schreeuwde hij woedend, terwijl zijn oogen onheilspellend begonnen te flikkeren.

— Ik geloof nog iets ergers, Edward! riep Charles uit, terwijl hij zijn vriend bij den arm greep en naar een donkere plek op het water vlak bij de kust wees.

— Wat is dat dan? vroeg Raffles.

— Smokkelaars! antwoordde Charles lakoniek. Dat is hun schip, en ik ben er vast van overtuigd, dat deze rots hun tot schuilplaats dient en misschien ook wel tot stapelplaats van de gesmokkelde goederen.

— Dan was dat uitgedoofde vuur ook van hen afkomstig! schreeuwde Raffles. Ik had het dadelijk moeten vermoeden, ezèl die ik ben. En ik geloof, dat zij ons opgemerkt hebben

ook! Aanstonds zien zij ons nog voor douaniers aan.

Het volgend oogenblik zou een tastbare bevestiging van die woorden brengen.

Er werd een scherpe knal gehoord en vlak naast Raffles' hoofd vloog een kogel met een dof geluid tegen den rotswand te pletter.

— De schurken hebben ons ontdekt! kreet Charles. Zie eens, daar komen zij aan. Zij zijn wel met z'n veertigen.

— En zij hebben onze auto onder aan de rots zien staan, en misschien vanuit zee wel gezien, dat wij iets naar boven sleepten! vulde Raffles aan. Mijn beste Charles, ik geloof dat het dezen nacht om ons hachje gaat. Stel zoo vlug je kunt de machine verder op — ik zal dat ontuig zoo lang op een afstand houden.

— Zou ik onze lantaarns niet dooven?

— Doe er een uit, maar geheel in het donker kun je onmogelijk werken. Het luistert te nauwkeurig.

Op dat oogenblik klonken er snel achter elkaar drie schoten.

Een kogel boorde zich vlak voor Raffles in den grond, terwijl een tweede door de mouw van zijn jas vloog.

— De schurken schieten verduiveld goed! riep hij uit. Maar wij steken ook tegen den verlichten achtergrond van het hol af, terwijl ik van hen zoo goed als niets kan zien. Snel, Charles, laat het zoeklicht werken!

Charles sprong in het schuitje en schakelde het zoeklicht in, dat in alle richtingen kon worden gedraaid, en spoedig verlichtte een breede lichtbundel het rotsplateau zoo helder als de dag.

En bij dat licht kon Raffles nu zeer duidelijk een veertigtal roovers zien, die zich gedeeltelijk achter rotsblokken verdekt hadden opgesteld en hen van daar af beschoten.

Snel als het weerlicht nam Raffles alle geweren uit het schuitje, greep een kistje ammunisie en knielde achter een rotsblok neder.

Hij richtte kalm, het schot klonk — en in het verblindend witte licht viel heel in de verte een klein figuurtje om, als een kegel in een kegelspel.

Met mat geluid vlogen de kogels van de roovers tegen het rotsblok te pletter, waarachter Raffles verscholen was. Een paar kogels doorboorden zijn jas en een nam den halven top van zijn pink mede.

Raffles uitte een onderdrukten kreet van pijn, wikkelde een zakdoek om de wonde en vuurde kalm door.

Bij ieder van zijn schoten tuimelde er een van de kleine figuurtjes omver, maar die figuurtjes werden niettemin hoe langer hoe grooter.

— Hoe staat het er mee, Charles? riep van

tijd tot tijd de kalme, diepe stem van den Grooten Onbekende.

— Als je het nog vijf minuten uithoudt, kunnen wij tenminste vertrekken, schreeuwde Charles terug.

— Vijf minuten is vrij lang, jongelief, als wij het tegen veertig man moeten opnemen! Ik ben aan de hand — en nu ook aan den schouder gewond. Maar veel heeft het niet te beteekenen, overhaast je maar niet!

Met koortsachtige haast werkte Charles voort. Vier minuten waren verstreken! Plotseling slaakte Charles een kreet en tegelijkertijd werd het bergplateau weder in diepe duisternis gehuld — een kogel uit het geweer van een der roovers had het zoeklicht verbrijzeld!

— Ben je gereed, Charles? riep Raffles met krachtige stem, anders zijn wij voor de haaien!

— Wij kunnen vertrekken! antwoordde Charles.

— Vooruit dan, laten wij spoedig de machine naar buiten rollen.

Hij sprong van achter de rots te voorschijn en de twee mannen trokken met inspanning van al hun krachten de machine uit het hol.

Daar zij de kisten reeds in het schuitje hadden geladen, behoefde Raffles er nog slechts de geweren in te werpen en spoedig zaten de mannen naast elkaar en begon de horizontale schroef te draaien.

Op dat oogenblik klonk het gehuil van den bloedhond nauwelijks op driehonderd meter afstand en knetterden de schoten van de smokkelaars als een waar mitrailleur-vuur. De roovers bevonden zich thans, door van rotsblok op rotsblok te springen, op nauwelijks honderd meters afstand.

Maar nu begon de machine zich langzaam van het rotsplateau te verheffen! De schroef draaide steeds sneller en binnen enkele oogenblikken had de Duivel der Lucht een hoogte van honderd meter bereikt, terwijl van het rotsplateau een gehuil van woede tot de beide vluchtelingen opsteeg. De beide vrienden keken elkander diep in de oogen en drukten elkander krachtig de hand.

— Dat was op het allerlaatste oogenblik, beste Charles! zeide Raffles glimlachend.

— Ben je erg gewond? vroeg Charles ongerust.

— Het heeft niet veel te beduiden.

— Dat doet er niet toe — ik zal je toch even verbinden!

Charles bukte zich en trok een soort lade onder den zetel naar zich toe, waaruit hij een blikken trommel met verbandmiddelen haalde. Terwijl Raffles stuurde tornde Charles de mouw van zijn jas en zijn hemd los en verbond vlug en behendig den schouder, die gelukkig slechts door een schampschot getroffen was.

Op dezelfde wijze ging hij te werk met den gekwetsten vinger.

— Over een paar dagen ben je weer geheel in orde, zeide de jonge man met een zucht van verlichting. Maar ik krijg den indruk, dat wij niet erg hard vooruitkomen, zoo viel hij zich zelf plotseling in de rede.

— Ik geloof het graag, riep Raffles uit. Vergeet je dan, dat wij zevenhonderd kilo dood gewicht bij ons aan boord hebben?

— Dat is zoo, maar zelfs dat in aanmerking nemende, schijnt het mij toe, dat de machine zeer zwaar werkt.

— Je kunt wel gelijk hebben, Charles. Vergeet niet, dat je haar onder zeer bezwaarlijke omstandigheden in elkaar gezet hebt. Wij zullen zien hoever zij ons brengt en wij moeten maar op ons goed geluk vertrouwen. Ik mag lijden, dat wij hier in de buurt niet behoeven te landen, want al zijn wij honderdmaal in de twintigste eeuw — het krioelt hier nog van zeer gevaarlijke struikroovers, waarbij vergeleken die smokkelaars van zooeven nog maar kwajongens zijn! En je begrijpt dat wij met onze goudkisten, als het ongeluk het wil, een welkome buit voor hen zouden zijn.

Een half uur lang werd de reis zwijgend voortgezet. Het was nu bijna zes uur en reeds begon het lichter te worden. Raffles had van tijd tot tijd een ongerusten blik op zijn snelheidsmeter geworpen en zwijgend het hoofd geschud. Er was wel reden toe, want de machine liep ternauwernood tachtig kilometer per uur. Raffles had hiervan nog niets aan zijn vriend willen zeggen, maar hij begreep wel, dat zij ernstig gevaar zouden lopen, indien zij voor het aanbreken van den dag geen gelegenheid zouden hebben de machine eens duchtig na te zien! En daarop was geen kans, want reeds begon het in het oosten te dagen.

De machine scheen zich met groote moeite in de lucht te verheffen, ofschoon Raffles ook de verticale schroef in werking had gesteld en vloog als een gewonde vogel over de toppen van de Sierra Nevada, die zij thans scheen aan te raken, terwijl zij er enkele dagen geleden in trotsche vlucht op grootte hoogte overheen gevlogen was. Een half uur later rees de zon in schitterende pracht boven de kim. En tegelijkertijd zag Raffles tot zijn schrik, dat de machine nog langzamer vloog en neiging toonde om te dalen, ofschoon hij door middel van het hoogtestuur haar op dezelfde hoogte trachtte te houden.

Ook Charles had dit duidelijk gemerkt en hij boog zich nu vol verbazing naar den snelheidsmeter.

— Acht en zestig kilometer! riep hij verschrikt uit.

— En langzamer dan zestig kunnen wij onmogelijk vliegen, merkte Raffles bedaard op, want dan zouden wij vallen als een baksteen.

— Maar hoe is dat mogelijk! riep Charles uit.

— Het is het gevolg van onze haast, beste jongen! Het raderwerk grijpt niet goed in elkaar en ik ben overtuigd, dat er reeds verscheidene tanden van de kamwielen zijn gesprongen! Ik behoef jou zeker als uitstekend monteur niet te vertellen, dat de as niet de minste wringing kan velen, daar dan onherroepelijk de tandwielen vernield worden.

Hij had nauwelijks uitgesproken of een luide knal midden in de machine scheen zijn woorden te bevestigen.

— Daar gaat alweer een tand naar de haaien! riep hij uit.

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Charles ontsteld uit.

— Zoo spoedig mogelijk landen, de machine opnieuw stellen en de gebroken tandraderen uit onzen reservevoorraad door nieuwe vervangen.

— Als wij de kisten met goud eens over boord wierpen! stelde Charles voor.

— Dat kun je toch zeker niet in ernst meenen! Het zou ons niet veel verder brengen. Ten eerste zouden we er drie honderd duizend dollars mee kwijt zijn, ten tweede zouden wij er de grootste ongelukken mee kunnen aanrichten, en ten derde zou ons het gemis van dat kapitaal ons onze gebroken tandwielen niet vergoeden.

— Maar men zal ons dadelijk lastig vallen! opperde Charles.

— Dat moeten wij er op wagen — de streek is hier gelukkig zeer verlaten! Daar ginds zie ik een steenachtige vlakte, waar wij, hoop ik, ongestoord kunnen werken.

Raffles zette den motor stop en liet de vlieg-machine in een koenen zweefval dalen, juist te midden van een vrij uitgestrekte dorre vlakte, die voor een deel met groote en kleine steenen bedekt was. Het onderstel van de machine had vrij zwaar geleden door het rijden over dezen ongelijken bodem, maar de luchtreizigers hadden geen keus gehad. Zoodra de Duivel der Lucht stil stond, sprongen de beide mannen op den grond en begonnen haastig de draaiende deelen van de machine uit elkaar te nemen. Raffles had goed gezien — van verscheidene kamwielen waren van vier tot tien tanden gebroken. Hij zocht uit het kistje met reserve-deelen nieuwe wielen bijeen, en begon deze met de grootste zorgvuldigheid op de assen te monteeren.

Langzaam verstreek de morgen en nog had zich niemand op de vlakte vertoond. Onafgebroken werkten de beide vrienden zoo snel zij konden voort. Na drie uren van ingespannen arbeid was de schade in zooverre hersteld, dat de beide vrienden een aanvang konden maken met het weder in elkaar zetten der

machine, hetwelk in een half uur beëindigd kon zijn. Maar het Noodlot scheen hen nog niet te willen loslaten. Toen zij wilden beginnen met het samenstellen van de machine, sprong Raffles plotseling overeind en luisterde scherp toe. In de verte klonk het blaffen van een hond!

— Bij mijn ziel, zij hebben ons spoor teruggevonden! schreeuwde hij.

— Ja, daar zijn zij, kreet Charles, terwijl hij naar een punt in de verte wees.

Inderdaad, op den grintweg, die zich als een wit lint over de vlakke slingerde, bewoog zich met groote snelheid een reusachtige automobiel. Op dit oogenblik stond de wagen stil, omdat hij onmogelijk over de steenachtige vlakke had kunnen rijden en de beide vrienden zagen, hoe een tiental mannen, voorafgegaan door een reusachtigen hond, van den wagen sprongen. Zij hadden blijkbaar de vliegmachine reeds ontdekt, waarvan zij zich ternauwernood op een halven kilometer afstand bevonden. Raffles balde de vuisten in machteloze woede.

Maar plotseling verhelderde zijn gelaat.

Hij keek naar een punt op den weg, dat snel naderde.

Het was de diligence, die hier nog in stand was gehouden, ondanks de concurrentie van den trein en die den dienst van Punta Arena op Virginia City onderhield.

Met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat trad Raffles snel op de vliegmachine toe, en schakelde een electrischen draad in, die in verbinding stond met een klein kistje, dat op den bodem van het schuifje stond.

— Wat ga je doen? vroeg Charles ongerust.

— De machine vernielen! antwoordde Raffles koud. Denk je, dat ik lust heb, mijn kostbaar geheim te verraden! We kunnen toch niet meer vluchten, en ik offer liever de machine op, dan dat vreemdelingen er het geheim wellicht van doorgronden! Berg je, want aantstonds volgt de ontploffing!

Hij rolde den draad uit. De twee vrienden bevonden zich nu op een afstand van twintig meter van de verongelukte vliegmachine, die hen zooeven nog zoo trotsch door de luchten had gevoerd!

Toen drukte Raffles op den knop en met een hevigen slag vloog de machine uit elkaar! Binnen een seconde vormde zij nog slechts een hoogopvlammende puinhoop!

Raffles keerde er zich snel van af, als kon hij den blik van zijn voor altijd vernietigden arbeid niet verdragen. Toen herstelde hij zich, en wenkte Charles, die ongerust naar de naderende mannen keek.

De diligence was nu zeer dichtbij en rolde in een dichte stofwolk langs de steenige vlakke.

— Er op af, Charles, schreeuwde Raffles.

Hij trok beide revolvers uit de tasschen,

stapte snel naar den rand van den weg, en richtte zijn wapens op den voerman op zijn hoogen bok, terwijl Charles zijn revolvers op de portieren richtte.

Met een ruk hield de verschrikte koetsier zijn vier paarden in.

— Alle reizigers uitstappen! beval Raffles kortaf. Snel wat! Er zal u geen leed geschieden! Ik heb alleen uw voertuig noodig! Gij kunt al uw bagage te Virginia City terugkrijgen!

Bevend stapten de reizigers uit; zij waren slechts weinig in aantal en het viel hun zelfs niet in, tegenstand te bieden aan de twee roovers, die er met hun maskers allesbehalve geruststellend uitzagen!

Zoodra allen den wagen verlaten hadden, in bedwang gehouden door de twee geweldige revolvers, die Charles op hen richtte, riep Raffles den koetsier toe:

— Kom van uw bok. Ik zal de paarden houden!

De man steeg van zijn hooge zitplaats en dadelijk klom Raffles op den bok, spoedig gevolgd door Charles. Hij greep de teugels en hinnikend stoven de paarden vooruit!

Achter hen steeg een kreet van woede op!

Hun achtervolgers hadden den rand van de vlakke bereikt, niets gevonden dan de verbrande vliegmachine en het gesmolten goud, dat uit de verkoelde kisten was gestroomd, en hadden daarop de plek bereikt waar de vluchtelingen hun stout stukje juist hadden uitgehaald.

Als bezetenen renden zij weder naar de auto terug, die op dezelfde plaats was blijven staan, en wenkten den chauffeur reeds uit de verte, dat hij hen tegemoet moest komen. De reusachtige bloedhond sprong als dol in het rond en scheen niet te weten, waarin hij het eerst zou bijten.

Intusschen vloog de diligence in vliegende vaart over den weg. En nogmaals had Charles gelegenheid, de alzijdigheid van zijn vriend te bewonderen. Hij bestuurde de vier vurige paarden met een kracht en een gemak, als ware het zijn dagelijksche bezigheid, diligences in pijlsnelle vaart over een zeer slechten weg vol kuilen en heuvels te jagen!

Maar het duurde geen kwartier of achter hen hoorden zij het geraas van een motor! De auto had de achtervolging weder opgevat!

Er knalden schoten!

— Het lijkt waarschijnlijk wel, of we in den tijd van Rinaldo Rinaldini leven! bromde Raffles. Kijk eens of ze ons inhalen, Charles, maar stel je vooral niet bloot!

De jonge man hief voorzichtig het hoofd boven den kap van den reiswagen uit en zag op nog geen honderd meter achter den wagen de auto aankomen.

— Zij zijn vlak bij ons! riep hij uit.

— Dan moeten er krasse maatregelen genomen worden! schreeuwde Raffles. Kun jij de paarden een paar minuten houden?

— Als het noodig is!

— Pak dan aan de teugels! Ik zal hen even op een paar kogels tracteren!

Raffles greep zijn geweer, knielde op den bok en mikte zorgvuldig....

Het schot ging af....

Een luide knal klonk!

— Wat was dat? riep Charles.

— Dat was hun voorband! antwoordde Raffles lakoniek. Zij rijden juist met geweld tegen een boom op en zullen wel een half uur voor reparatie behoeven! Geef mij de teugels maar weer!

Opnieuw wendde Raffles zich op den bok om, en legde hij de zweep over de achterste paarden, die met dubbele snelheid over den ongelijken weg vlogen, zoodat Charles de grootste moeite had, zich op zijn ongemakkelijke plaats te handhaven.

Toen hij nog eens omkeek, wat niet zonder gevaar was, daar de wagen op vreeselijke wijze heen en weer schudde en ieder oogenblik dreigde om te vallen, zag hij in de verte de auto dwars over den weg stilstaan, terwijl de inzittenden bezig waren, met inspanning van al hun krachten de zware auto weder recht te zetten. Een paar der vervolgers waren doende met een reserveband, die terzijde van het spatbord aan de auto was vastgemaakt.

— Zij schijnen zeer uit hun humeur te zijn, onze waarde achtervolgers, Edward! riep Charles vroolijk uit.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen! zeide Raffles, terwijl hij de paarden tot steeds grooteren spoed aanspoorde. Zij verliezen minstens een kwartier en misschien wel meer met dit intermezzo — en in dien tijd kan er veel gebeuren!

— Waar rijd je eigenlijk heen?

— Tot aan een plek waar de sneltrein van San Francisco naar New-York stilsthoudt!

— Denk je daar dan gebruik van te maken?

— Waarom zou ik niet?

— Omdat we ons goud in den steek moeten laten!

— Dat is zeker onaangenaam genoeg! Al onze moeite is tevergeefs geweest! Bovendien moet ik een geheel nieuwe vliegmachine maken! En toch heb ik geen oogenblik spijt over onzen tocht! Ik heb zelden zooveel spanning in zulk een korten tijd beleefd — en dat blijft voor mij toch altijd de hoofdzaak! Ik zal dit uitstapje eenvoudig op de pagina van de verliesposten boeken — dat is alles!

Charles had weinig op te merken na deze ontboezeming. Hij kende zijn vriend zoo goed als hij zichzelf meende te kennen, en hij wist dat deze de volle waarheid sprak toen hij zeide,

dat de hoofdzaak voor hem niet was de roof als zoodanig, maar alleen en uitsluitend de emotie, de spanning, het gevaar!

Plotseling hield Raffles met een ruk de paarden in, en met zulk een kracht, dat Charles bijna van zijn hoogen zetel geduikeld was.

— Wat is er nu weer? vroeg de jonge man verschrikt.

— Wat er nu weer is? Wel, er is, dat wij niet verder kunnen!

— Waarom niet?

— Omdat wij tusschen twee vuren zitten!

— Wat is er dan aan de hand?

— Zie je daar die stofwolk voor ons?

— Zeker!

— Welnu, die wolk wordt veroorzaakt door een troep paarden en op die paarden zitten lieden, die ik nu liever op dit oogenblik niet zou willen ontmoeten, ofschoon het eigenlijk niets dan collega's van mij zijn!

— Wat meen je? stamelde Charles.

— Ben ik nog niet duidelijk genoeg geweest? vroeg Raffles op spottenden toon. Het zijn roovers, beste jongen, niets meer en niets minder!

— Maar wemelt het hier dan van de bandieten? riep Charles wanhopig uit. Wij hebben er nu toch in twee dagen meer dan genoeg van gezien!

— Omdat wij in die twee dagen een zeer aanzienlijk stuk van Amerika hebben gezien! Als wij wat langzamer hadden gereisd, zouden wij waarschijnlijk niet op die wijze in aanraking zijn gekomen met zulk een schaar roovers.

— Wat zouden die bandieten in den zin hebben?

— Zij hebben het op de diligence voorzien! antwoordde Raffles lakoniek.

— En wat denk je te doen?

— Ik denk hun te zeggen, dat zij te laat komen, en achter het net visschen! Neem in ieder geval je revolvers maar ter hand, en aarzel niet er gebruik van te maken! Die heeren zijn eveneens zeer handgauw met hun vuurwapens en schieten onaangenaam goed! Het is goed dat wij nog altijd onze zwarte maskers voorhebben! Daar zijn zij!

Inderdaad — op tien meter voor den wagen stond de groep roovers stil als een uit erts gehouwen groep.

De kerels waren allen onkenbaar vermomd door een grooten driehoekig gevouwen doek, die een groot gedeelte van hun gelaat bedekte. Hun bergpaarden waren klein maar zeer sterk en vlug.

De voorste der roovers, een zwaargebouwd man, met een grooten vilthoed op het hoofd, die blijkbaar de aanvoerder van de bende was, kwam naar den wagen rijden, met de opgeheven revolver in de harige vuist.

Vlak voor het eerste span paarden hield hij stil en vroeg niet zonder verbazing:

— Wat moet die maskerade beteekenen, koetsier, en waar zijn uw passagiers?

— Mijn waarde bandiet, antwoordde Raffles op kouden toon, ten eerste is dit geen maskerade en ten tweede ben ik geen koetsier! Wat de passagiers betreft — gij zult ze op eenige kilometers achter ons vinden, nog geheel en gaaf — ik meen, nog niet geplunderd. Niets belet u, dit werk te voltooien, als gij daar kans toe ziet!

— Wie zijt gij dan?

— Een.... soortgenoot!

— Ik ken u niet! Gij zijt niet uit deze streek!

— Inderdaad — ik kom van zeer ver!

— Is er niets in den wagen achtergebleven?

— Zeker! Maar ik heb mij verbonden, den inhoud ongeschonden aan de eigenaars terug te geven — en ik ben een man van mijn woord!

— En als ik u het verbreken van dat woord makkelijk maakte door u met geweld van dien inhoud te ontlasten?

— Dan zou ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, mij te verweren. Mijn woord is mij veel meer waard dan een paar kisten en valiezen met een twijfelachtigen inhoud! Gij ziet, dat mijn makker en ik beiden twee revolvers op u richten! En als gij soms over de juistheid van mijn schot wilt oordeelen....

Een scherpe knal klonk, die tusschen de hooge bergen rondom weerkaatst werd — en een kogel uit Raffles' revolver verbrijzelde het wapen in de hand van den aanvoerder der bende!

De bandiet werd bleek en mompelde:

— Gij moet de duivel zijn!

— Misschien wel! antwoordde Raffles kortaf. En geef nu uw mannen bevel ruim baan te maken, want ik heb niet veel tijd!

Aarzelend wendde de chef zijn paard en riep

eenige woorden in een zonderling mengelmoes van Engelsch en Spaansch.

Dadelijk schaarden de roovers zich aan weerszijden van den weg, zwiiggend en onbewegelijk als standbeelden.

Raffles nam de teugels vast in de hand en liet de zweep klappen.

De paarden trokken aan.

De diligence reed tusschen de dubbele haag bandieten door.

Dertig paar donkere oogen volgden boven de kleurige doeken den loggen wagen.

Dertig handen staken niet dan met tegenzin de revolvers weder in de zware lederen tasschen.

Raffles zette de paarden nog wat aan en spoedig hadden de vluchtelingen de bende achter zich.

Na een kwartier te hebben gereden knalden plotseling snel achter elkaar een dozijn schoten.

— Wat zou dat zijn? riep Charles uit.

— Heel eenvoudig! antwoordde Raffles. De bandieten zijn natuurlijk op de politie in de auto gestuit en nu vechten zij een robbertje! Wij kunnen ons gerust als gered beschouwen, beste kerel!

Inderdaad! Het schieten werd hoe langer hoe heviger en intusschen snelde de reïswagen ongehinderd over den eenzamen bergweg!

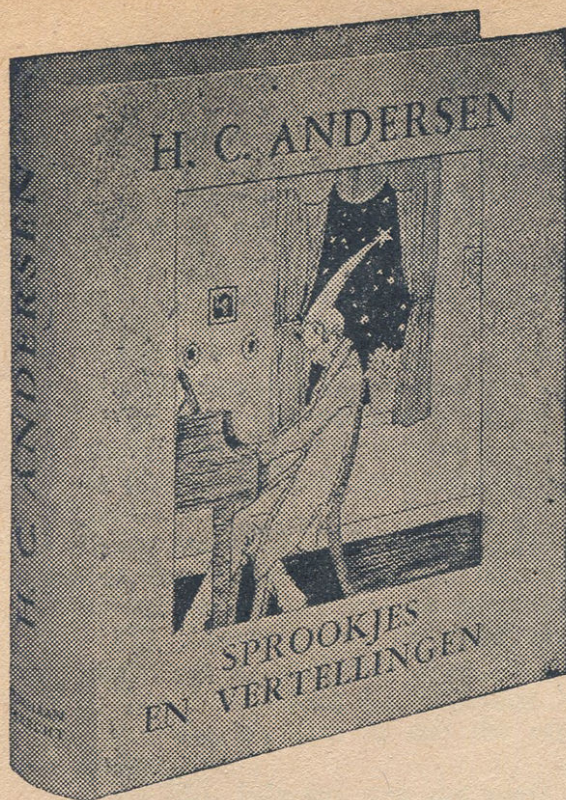
De beide mannen ontdeden zich van hun maskers, die zij voor alle veiligheid wegwierpen, evenals hun tasch met inbrekerswerktuigen.

Een uur later bereikten zij de eerste huizen van Virginia City, een tamelijk groot dorp, waar de trein, die geheel Amerika doorsnelt op zijn zesdaagschen tocht, stilhoudt.

Zij stapten van den wagen, bonden de paarden aan een boom, en snelden naar het station.

Vijf minuten later stoomde de trein met groot geraas het kleine station binnen.

Raffles en Charles stegen snel in een coupé. Zij waren gered!

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

